

บทนำ

From: starlet_th@hotmail.com

To: equinox23@hotmail.com

Subject: น่องรักของพี

ก่อนอื่นพีคงต้องเอ่ยคำขอโทษที่ตอบอีเมลเธอช้าไปถึงสามเดือน ทั้งที่เราสัญญากันไปแล้วแท้ๆ ที่จะเขียนถึงกันอย่างน้อยเดือนละครั้งเพื่อไม่ให้เรารู้สึกห่างเหินกันแม้จะอยู่ไกลห่างถึงคนละซีกโลก แต่พีกลับเป็นฝ่าย ผิดสัญญา...

พีรู้ว่าเธอคงงอน ก็เลยรีบหายไป ไม่เขียนมาทวงจดหมายตอบ เช่นกัน ถ้าเธอโกรธพีอยู่ พีก็ต้องบอกว่า 'ขอโทษ' อีกครั้ง สาบานได้ว่าพีไม่ได้ ลืมเธอและไม่เคยลืมเลยแม้แต่วันเดียว เพียงแต่ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา มันมี 'เรื่อง' สำคัญบางอย่างเกิดขึ้นกับชีวิตและจิตใจของพี จนไม่เหลือเนื้อที่

ในสมองไว้คิดเรื่องอื่นอยู่พักใหญ่

เธอจะเดาถูกไหมนะว่า 'เรื่อง' ที่ทำให้คนอย่างพี่เสียศูนย์ได้ มันน่าจะเป็นเรื่องอะไร...

คนที่รู้ทันคนอื่นไปเสียแทบทุกเรื่องอย่างเธอคงจะเดาได้ไม่ยากสินะ

ถ้าหากสิ่งที่เธอเดาอยู่คือ 'เรื่องหัวใจ' คำตอบของเธอก็ถูกต้องจ้ะ...

พี่คิดว่า...พี่กำลังมีความรัก!

พี่รู้ว่าเลือนแมล์อ่านมาถึงตอนนี้ เธอก็คงอ้าปากทวไปด้วย ถ้าหากว่าเธอกำลังทะเล่และคิดว่าเมื่อครู่ตัวเองทวผิด...ไม่สิ...ตาผิด อ่านผิดไปละก็พี่จะย่ำให้อีกทีก็ได้

...พี่ของเธอกำลังมีความรักจริงๆ

ที่แรกพี่ยังไม่อยากจะทำเรื่องนี้กับใคร เพราะยังไม่แน่ใจตัวเองว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมันเป็นเพียงแค่ความรู้สึกชั่ววูบของหัวใจหรือเปล่า ดังนั้นพี่จึงตัดสินใจไม่เขียนอีเมลถึงเธอ เพราะรู้ตัวว่า ถ้าหากเขียน พี่คงอดไม่ได้ที่จะเล่าให้เธอฟังจนหมดเปลือก

แต่มาถึงตอนนี้...พี่แน่ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว และพร้อมที่จะเล่าทุกอย่างที่เธออยากรู้

จำได้ไหม เธอเน่ชอบเข้าซี้ถามพี่อยู่เรื่อยๆว่าเมื่อไหร่พี่จะยอมสละ 'คานทองนิเวศน์' ที่ยึดเป็นนิवासถานมานานเสียที่หึ่งที่อายุก็ย่างเข้าเบญจเพสแล้ว ตอนนั้นพี่ตอบว่า ที่พี่ไม่เคยคบหาดูใจใครก็เพราะว่าพี่เป็นพวกเลือกมาก ไม่ถูกตาต้องใจผู้ชายคนไหนง่าย ๆ

แต่รู้ไหม ถ้าเธอถามคำถามเดิมกับพี่อีกครั้งในตอนนี พี่ตอบเธอได้ทันทีเลยว่า พี่เจอคนที่พี่ยินยอมพร้อมใจจะก้าวลงจากคานไปกับเขาแล้วละ

พี่เดาว่าถ้าตอนนี้พี่อยู่ตรงหน้าเธอตัวเป็นๆ เธอคงจะจับพี่เข่าจนหัวสั่น หัวคลอนแล้วยิงคำถามรื้อประเภทที่ว่า เขาเป็นใคร? มาจากไหน? เราเจอกันได้อย่างไร? ความสัมพันธ์ไปถึงไหนแล้ว?

...งั้นก็เอาเสื่อมาปูเลยนะ พี่จะเล่าให้ฟัง...

พี่เจอกับเขาครั้งแรกเมื่อประมาณเกือบสี่เดือนก่อนจะ... เพียงแรกเจอก็ประทับใจเสียแล้ว แต่เป็นในแง่ลบนะ...

ถ้าเธออยากรู้ว่าภาพแรกของเขาที่พี่เห็นเป็นอย่างไร ก็ขอให้จินตนาการถึงผู้ชายตัวสูงๆ ไบหน้าคัลๆ คมๆ อยู่ในเสื้อเชิ้ตรีดไม่เรียบ แขนเสื้อดิ่งร่นขึ้นมาลวกๆ แค่อะไรๆ เช่น ผมสั้นยุ่งๆ ซึ่ไปมา แถมชอบทำหน้าตาเฉยเฉย คิ้วหนานั่นก็ดูเหมือนจะขมวดมุ่นอยู่ตลอดเวลา... พี่งแล้วดูเป็นคนไม่น่าคบหา และไม่น่าจะเป็นผู้ชายแบบที่พี่ชอบเลยใช้ไหมล่ะ

วันนั้น พี่เดินเหยียบของของเขาที่วางอยู่บนพื้นโดยไม่ตั้งใจ เขาหันมาตวาดลั่นจนพี่ตกใจ กระโดดถอยหลังแทบจะเสียหลักล้มกันกระแทกพื้น นึกว่าตัวเองเผลอเดินเหยียบขุมทรัพย์พันล้านหรือวัตถุโบราณหายากเข้าเสียแล้ว แต่ที่แท้ สิ่งที่เคยไปก็เป็นแค่แผ่นที่แผ่นโตที่มีแต่จุดๆ เล็กๆ โยงไปมาบนพื้นสีดำแผ่นเดียวเท่านั้นเอง

พี่แบบนี้ เธอคงซักจะไม่ชอบเขาขึ้นมาตงิดๆ แล้วละสิ...

แต่พี่ทำเลยว่ ถ้าเธอได้เห็นเขาหัวเราะสักครั้ง เธอจะเกลียดเขาไม่ลง

ถ้าไม่เห็นกับตา เธอจะคิดภาพไม่ออกเลยว่า ผู้ชายคนที่หน้าดูและตวาดได้เสียงดังขนาดนั้น เวลาหัวเราะแล้วจะดูเปลี่ยนไปเป็นคนละคน...

เวลาที่เขาได้อยู่กับสิ่งที่เขาชอบ หรืออยู่ต่อหน้าเด็กนักเรียนของเขา เขาจะกลายเป็นคนยิ้มง่าย มีอารมณ์ขัน เวลาเจอเรื่องซำๆ ตลกๆ เขาจะยกมือเท้าเอวหลวมๆ แหงนหน้า แล้วระเบิดเสียงหัวเราะหำๆ ออกมาดังลั่น เธอรู้ไหม เวลาอย่างนั้นเขาดูน่ารักที่สุด... ไม่รู้ว่าพี่จำท่าทางการหัวเราะของเขาติดตาไปตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้ตัวอีกที เขาก็เข้ามานั่งอยู่ในหัวใจพี่ซะแล้ว

คนที่ไม่เคยถูกใจผู้ชายคนไหนง่ายๆ อย่างพี่กลับเป็นฝ่ายเข้าไปทำ ความรู้จักกับเขาก่อน ต้องใช้เวลาเป็นเดือนเชียวนะกว่าจะหลยกำแพงหัวใจของผู้ชายประหลาดที่ไม่ค่อยชอบสูงสิงกับผู้หญิงอย่างเขาได้

แต่มาถึงตอนนี้... พี่รู้สึกว่แม้จะต้องใช้เวลาเท่าไร มั่นก็คุ้มค่า เพราะยิ่งพี่ได้รู้จักเขามากขึ้น ก็เหมือนว่พี่ได้เรียนรู้อัจฉใจตัวเองไปพร้อมๆ กัน

น้องรัก...เคยมีสักคืนบ้างไหมที่เธอรู้สึกเหงาจนต้องลุกขึ้นจากเตียงมา ยืนข้างหน้าต่าง เเงหน้ามองขึ้นไปบนฟ้า แล้วเผชิญได้เห็นพระจันทร์เต็มดวง สดใส แสงสีเงินเหมือนจะอาบให้กลางคืนสว่างกระจ่างราวกับเป็นเวลากลางวัน แต่เรากลับไม่รู้สึกร้อนเหมือนเวลาอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ ตรงข้าม...เรากลับรู้สึกว่แสงเย็นๆ ของพระจันทร์นั้นอาบให้เราอบอุ่นไปทั้งหัวใจ

สำหรับพี่แล้ว...เขาคือพระจันทร์ดวงนั้น

อย่างที่เธอรู้ ตัวพี่กับพ่อมีเรื่องที่ไม่ลงรอยกันหลายเรื่อง ทั้งการที่พี่ไม่ยอมไปทำงานที่บริษัท กลับใช้เวลาไปกับการเป็นอาสาสมัครเข้าร่วมกับกลุ่มเอ็นจีโอที่ทำงานด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งบางครั้งสิ่งที่พวกเราประท้วงต่อต้าน ก็ไปกระทบกับโครงการของพ่อเอง โดยเฉพาะที่เราทะเลาะกันครั้งหลัง พี่ไม่ขอเล่าให้เธอปวดหัวดีกว่าว่าเป็นเรื่องอะไร พ่อโกรธมาก ถึงขั้นบอกว่ถ้าท่านเป็นอะไรไป จะไม่ยกอะไรให้พี่สักอย่าง ซึ่งเธอก็รู้...ว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พี่สนใจหรอก

แต่การอยู่ห่างเธอ การระหองระแหงกับพ่อ ก็ทำให้พี่อดไม่ได้ที่จะรู้สึก อ้างว้างและโดดเดี่ยว ถึงแม้ตลอดมาพี่จะพยายามบอกว่ตัวเองเข้มแข็ง แต่ลึกๆ ในใจพี่ก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองอ่อนไหวไม่น้อย

และเมื่อพี่ได้มาเจอเขา...ยิ่งเขาอบอุ่นแค่ไหน พี่ก็ยังรู้สึกถึงความเหน็บหนาวข้างในใจตัวเองที่พี่ไม่เคยยอมรับมาก่อนว่ามันมีอยู่

พี่คิดว่าเขาคือคำตอบทั้งหมดในโลกแห่งนี้ ไปนี้...จนพี่อดจะคิดไม่ได้ว่เขาอาจเป็นคนที่พี่รอคอยมาตลอดชีวิต...

ช่วงเดือนที่ผ่านมา มีหลายคืนที่เราสองคนนั่งมองดวงดาวบนท้องฟ้าด้วยกัน และเริ่มวาดฝันถึงอนาคต เราจะสร้างบ้านหลังเล็กๆ บนเนินเขาที่มองออกไปเห็นทะเล ตัวบ้านจะต้องมีระเบียงกว้างเอาไว้บนอนดูดาวและฟังเสียงคลื่นซัดโขดหิน

ไม่แน่ว่าพรอนะ ถึงตอนที่เธอกลับมาที่นี่ เธออาจจะได้เห็นสิ่งที่พี่กับเขา ฝันไว้ร่วมกันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้วก็ได้

วันที่พี่จะได้มีครอบครัวเล็กๆ กับผู้ชายที่พี่รัก พร้อมทั้งได้มีเธอกลับมาอยู่ใกล้ๆ คงเป็นวันที่พี่ฝันถึงมากที่สุดนับจากนี้ไป...

**คิดถึงเธอมากและสัญญาว่าจะไม่ขาดการติดต่อไปอีก
“พี่เอง”**

๑

ห้องฟ้าราตรีนี้ดูราวกับใครเอาผ้ากำมะหยี่สีดำผืนใหญ่ที่ประดับประดาไว้ด้วยเพชรเม็ดเล็กๆ ส่องแสงพราวระยิบระยับออกมาทางแผ่กว้าง โอบล้อมชายหาดอันเงียบสงบที่ทอดตัวขนานกับน้ำทะเลซึ่งยังเห็นเป็นสีเขียว เข้มในความมืดไปจนสุดแหลมทางทิศเหนือเอาไว้

จันทร์เสี้ยวที่อยู่เหนือศีรษะค่อนไปทางตะวันตกก่อนแสงเกินกว่าจะบดบังแสงของดาวดวงที่ผู้ชายคนหนึ่งกำลังเฝ้ามองและกำหนดตำแหน่งของมันด้วยสายตา

ไฟน์เดอร์สโคป หรือ ‘กล้องส่อง’ ที่ติดอยู่กับกล้องดูดาวขนาดสิบสองนิ้ว ถูกปรับทิศทางเพื่อกำหนดตำแหน่งของดาวดวงนั้น เมื่อองศาของตัวกล้องหลักถูกปรับตามจนตรงดีแล้ว ภาพดวงดาวที่มีวงแหวนล้อมรอบก็ปรากฏผ่านเลนส์มาสู่สายตาคณมวง

ดาวเสาร์...เป็นหนึ่งในดาวพระเคราะห์ห้าดวงที่คนเราสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า คนโบราณเรียกดาวเหล่านี้ว่าเป็น ‘ดาวพเนจร’ เพราะเป็นดาวที่เคลื่อนที่ท่องเที่ยวไปในกลุ่มดาวต่างๆ บนท้องฟ้า ไม่หยุดนิ่ง...เปลี่ยนตำแหน่ง

ไปทุกๆ วัน

คะดินละสายตาจากช่องมองภาพแล้วปรับองศาของกล้องใหม่ราวกับว่าดาวเสาร์มีใช้สิ่งที่เขาเฝ้ารอคอยและมองหา

ใช้...เขากำลังหาอย่างอื่นต่างหาก

เสียงใครคนหนึ่งนินทาเขาแว่วมาจากแคร์เล็กๆ ข้างบนได้บ้านซึ่งยกสูงขึ้นจากพื้นราวๆ หนึ่งเมตร

“เป๊าะคอยดูนะ เดี่ยวนายก็จะนั่งอยู่อย่างนั้นยันเช้า”

เขาละสายตาจากช่องมองภาพของกล้องดูดาวเพื่อเหลือบไปมองทางเจ้าของเสียง

หนุ่มปักชำได้ผิวคล้ำ รูปร่างลั่นทัดหากแกร่งอย่างคนทะเล กำลังพยักพยัดให้ชายชราผู้โสร่งร่างผอม สวมหมวกใบเล็กสีขาวแบบชาวมุสลิมหันมามองเขาซึ่งยืนอยู่บนชานระเบียงที่ยื่นยาวออกไปจากตัวบ้านไม้หลังเล็ก

บ้าน...ที่มองเผินๆ อาจเรียกได้ว่า ‘กระท่อม’ หลังนี้ตั้งอยู่บนเนินหินตรงสุดปลายด้านหนึ่งของชายหาดที่ทอดตัวยาวโค้งไปจนกระทั่งจดแหลมอีกด้าน...แหลมอันเป็นที่ตั้งของชุมชนชาวเลอันเจียบสงบ

บ้านหลังย่อมนี้สร้างด้วยไม้ ล้อมรอบเกือบทุกด้านด้วยหน้าต่างกระจกบานสูงเกือบจดเพดาน ด้านหน้าเป็นระเบียงกว้าง เปิดโล่งสู่ทะเลเว้งกว้างหลังคามุงด้วยวัสดุธรรมชาติ

ผู้มีสายตาของสถาปนิกจะมองออกมาโครงสร้างของบ้านถูกออกแบบไว้อย่างประณีต...มันดึงดูดสายตาทุกผู้คนที่ผ่านมาพบเห็น แต่กลับไม่มีใครสามารถเอ่ยชมว่า ‘สวย’ ได้เต็มปาก ทุกคนมักพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า...มันเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ถูกออกแบบไว้อย่างดี ทว่า...สร้างไม่เสร็จ

กระนั้น...ไม่ว่าจะกี่เดือนกี่ปีผ่านไป ตัวบ้านหลังนี้ก็ไม่มีความจะถูกต่อเติมเสริมสร้างอะไรให้มากไปกว่าที่เป็นอยู่

หนุ่มปักชำได้กับชายชราที่ถูกเรียกว่า ‘เป๊าะ’ กำลังช่วยกันถักแหอยู่ใต้แสงตะเกียงบนแคร์ข้างบ้าน พอเป๊าะหันมอมมาทางเขาตามคำชี้ชวน คะดิน

ก็แก่งทำเป็นไม่ได้ยิน หันกลับมาสนใจกับกล้องดูดาวต่อ ปล่อยให้เสียง
เจ้าหนุ่มได้ดังลอยลมมาในความเงียบสงัดที่แหว่เพียงเสียงคลื่นกระทบฝั่งเป็น
ระยะ

“...อยากรู้จริงจริงว่านายหาดาวอะไรอยู่ ถึงส่องอยู่ได้ทั้งคืน”

“แล้วมีจะไปยุ่งไรกะเรื่องของนายวะ ไอ้สน” เสียงคนชราได้ตอบ
มาบ้าง

“เฮ้อ...แล้วเป๊าะไม่อยากจะรู้ละอะ ไม่แน่ะ บางทีนายอาจจะไม่ได้ส่อง
กล้องขึ้นฟ้า แต่กำลังส่องไปที่หมู่บ้านเป๊าะตรงแหลมโน่น แอบดูลูกสาวเป๊าะ
อาบนํ้าตุ่มอยู่หลังบ้านก็ได้”

พูดจบ คนพูดก็หลบรูบลงจากแคร่แทมไม่ทันเมื่อชายชราเหวี่ยงเท้า
ทำท่าจะเตะเด็กหนุ่มปากคะนอง

“บ๊ะ! ไอ้เนี!”

หนุ่มได้กำลังจะหัวเราะชอบใจที่สามารรถหลบเท้าของชายชรา
ได้ทัน แต่แล้วก็กลับหน้าทิ่มลงไปเสียก่อนเพราะวัตถุบางอย่างที่ลอยมากระแทก
เข้าที่ด้านหลังศีรษะอย่างจัง!

“โ๊ะ!”

สนร้องลั่นแล้วหันขวับไปมอง เห็นคนที่เขานินทาอยู่เมื่อครู่ผละจาก
กล้องดูดาวตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้มายืนจังก้าอยู่ตรงหัวบันไดบ้าน มองมาเขม็ง

“เอ็งนินทาอะไรซ้ำ”

“นาย...” สนหน้าเฉือน ลูบหัวบ้อยๆ ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่ลอยมากระแทก
เมื่อครู่เป็นวัตถุอะไร “ก็แค่เป็นท้วง เห็นนายไม่หลับไม่นอน”

“เอ็งคิดว่าตัวเองเป็นเมียหรือแม่ข้าล่ะ จะได้ต้องมาคอยเป็นท้วง”
ทางเสียงซอกรอยขึ้นบางอย่างไว้มืดมั้น

“ไ้หนาย...”

คนถูกเรียกว่า ‘นาย’ เดินตุ่มๆ ลงมาจากตัวบ้าน สนทำท่าหวาดผวา
เกินจริงเมื่อเขาเฉียดมาใกล้ แต่ชายหนุ่มเพียงสั่งเรียบๆ...

“ไปนอนได้แล้ว ไม่ต้องมานั่งยามจับตาดูข้า...” แล้วเสียงหัวนก็อ่อนลง
เมื่อหันไปพูดกับชายชรา “...เปี๊ยะก็ด้วย ดึกแล้ว...กลับบ้านไปเถอะ”

บ้านของเปี๊ยะที่เขาพูดถึงอยู่ในหมู่บ้านตรงแหลมด้านทิศเหนือของอ่าว
แห่งนี้

“แล้วนายจะไปไหนหรือนั้น” เปี๊ยะร้องถามเมื่อเห็นเขาทำท่าจะเดินเลยไป
“จะไปว่ายนํ้า...”

ตอบแล้วเขาก็ก้าวยาวๆ ลงไปยังชายหาด เปี๊ยะหันมองหนุ่มไม้ร่างสันทัด
ที่ค่อยๆ ขยับกลับขึ้นมา นั่งบนแคร่อย่างเดิมด้วยสีหน้าหงงหงาย

“ว่ายนํ้ามีตจๆ ยังงั้นะระอะนายเอ็ง?”

“ยังงั้นแหละเปี๊ยะ ว่ายนํ้าตึกๆ ไม่ยกกลัวผีพราย ห้ามก็ไม่ได้นะ โดนไล่
ตะเพิด...ต้องให้ว่ายนํ้าจนหมดแรงนั้นแหละ แล้วก็กลับขึ้นมาส่องกล้องต่อ
เกือบรุ่งสางโน่นกว่าจะไปนอนได้” สนร่าย ‘กัจจัตรา’ ที่กลายเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดาของคนที่เขาเรียกว่า ‘นาย’ ให้เปี๊ยะฟัง

“แปลกคน” เปี๊ยะส่ายหน้า

ละตินต้องกลั่นอารมณ์หงุดหงิด เมื่อได้ยินเสียงกระซิบกระซาบที่
ไม่เบาเอาเสียเลยของสนร่ายตามหลังมา ยามที่หันไปบอกกับเปี๊ยะว่า...

“ตั้งแต่อกหักก็เป็นยังงั้นแหละเปี๊ยะ ไม่อยู่กะร่องกระรอย...น่าสงสาร”

ชายหนุ่มถอดเสื้อโยนเอาไว้บนพื้นทรายแล้วก้าวลงไปในทะเลที่ยังคง
เห็นเป็นสีเขียววาวภายใต้แสงสลัวของจันทร์เสี้ยวและดวงดาว ก่อนทิ้งร่าง
โถมลงนํ้าทั้งตัวแล้วจ้วงแขนว่ายออกห่างจากชายฝั่งไปเรื่อยๆ

นํ้าทะเลเย็นๆ ดูเหมือนจะช่วยผ่อนคลายทั้งความร้อนรุ่มและเหน็บ
หนาวที่ผสมปนเปอยู่ใลอารมณ์ไปได้ไม่น้อย ท่อนแขนกำยำเหวี่ยงจ้วงนํ้า
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นานทีเดียว กระทั่งเริ่มรู้สึกเหนื่อยเขาจึงชะลอความเร็วลง
พลิกตัวนอนหงายให้นํ้าทะเลพยุ่งตัวลอยนิ่ง...

บนท้องฟ้า พระจันทร์เสี้ยวลอยอยู่เหนือศีรษะเยื้องไปทางทิศตะวันตก

...ไอ้สนมันพุดถูก...เขาไม่อยู่กับร่องกับรอย...

ในเวลานี้ของยามค่ำคืน เขามักถูกคุกคามด้วยความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้นในหัวใจ มันเป็นอารมณ์ที่ว่าเหว่ เครว้ลี้ๆ ที่รุกรานเขาซ้ำๆ คืบแล้วคืบเล่า... สิ่งเดียวที่ดูเหมือนจะช่วยคลายความอัดอั้นทรมานนั้นได้บ้างก็คือการกระโดดลงทะเล

เขาต้องว่ายน้ำให้ร่างกายได้ออกแรงจนเหนื่อยเกินกว่าจะคิดอะไรนอนลอยตัวมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวให้ได้รู้สึกถึงความเล็กจ้อยของตัวเองเมื่อเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ของจักรวาล บอกตัวเองว่าถ้าเปรียบกันตามจริงแล้ว โลกก็เป็นแค่ส่วนประกอบเล็กๆ ซึ่หนึ่งของระบบสุริยะที่มีดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางและมีดาวเคราะห์เป็นบริวาร ส่วนระบบสุริยะก็เป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของกาแล็กซีทางช้างเผือก ซึ่งก็เป็นหนึ่งในไม่รู้กี่กาแล็กซีในจักรวาลอีกทีหนึ่ง

...ถ้าโลกยังเป็นสิ่งที่กระจิดริดขนาดนั้น ตัวมนุษย์ช่างเล็กกว่า เทียบได้แค่ผงธุลีที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ถึงตอนนั้นเขาจะคิดได้ว่า...แล้วความทุกข์ของคนเรามันจะอะไรกันหนักหนา

เขาจะเฝ้าย้ำบอกตัวเองเช่นนั้นจนสงบสติอารมณ์ร้อนรุ่มในใจได้ แล้วจึงจะกลับขึ้นไปยังบ้านหลังเล็กบนเนินเพื่อทำ 'งาน' ของเขาต่อไป...งานที่ไม่มีอะไรมากไปกว่าการเฝ้ามองผ่านกล้องดูดาว บันทึก และใช้คอมพิวเตอร์คำนวณการเคลื่อนที่ของดาวบางดวง ทำเช่นนั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะรุ่งสาง...ดวงอาทิตย์โกลีโผล่พ้นขอบฟ้าเมื่อไร...ค่อยเข้านอน

ชีวิตของเขาก็มีเพียงเท่านี้...ส่วนอื่นๆ ของชีวิตที่เคยมีถูกความผิดหวังครั้งล่าสุดกัดกร่อนทำลายไปหมดแล้ว ตั้งแต่นั้นมา...ชีวิตเขาก็ตัวนๆ แบบนี้แหละ

ชายหนุ่มนอนลอยคอมองฟ้าอยู่นานจนรู้สึกดีขึ้นมาก จึงค่อยๆ ว่ายน้ำกลับเข้าฝั่ง เขาคุ่นเคยกับชายหาดแห่งนี้มากพอที่จะจำตำแหน่งที่ถอดเสื้อโยนเอาไว้ได้อย่างแม่นยำ ความจริงเขาจำได้แม้กระทั่งตำแหน่งของขีดหินทุกกอง

แม่ในคืนเดือนมืด

ดังนั้นจึงไม่ยากที่เขาจะสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่างที่เกิดขึ้นใน
คำคืนนี้...

บนพื้นทรายขาววลีใต้แสงจันทร์ไม่ห่างจากจุดที่เขาโยนเสื้อเอาไว้มากนัก
มีบางสิ่งแปลกไป...

‘บางสิ่งบางอย่าง’ ที่เห็นเป็นเงามีตๆ กองอยู่บนชายหาดตรงจุดที่เขา
แน่ใจว่าเคยเป็นพื้นทรายว่างเปล่า คิ้วเข้มที่ดูคล้ายจะขมวดมุ่นอยู่เป็นนิตย
ขยับเข้าชิดกันกว่าเดิมเมื่อก้าวเข้าไปใกล้สิ่งที่สงสัย

และแล้ว...ภายใต้แสงจันทร์สลัวราง เขาก็เห็น...ร่างเปียกปอนร่างหนึ่ง
ที่ดูเหมือนผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย นอนแน่นิ่งหมดสติอยู่ตรงนั้น

สิ่งแรกที่ผ่านเข้ามาในความคิดก็คือ...ทำไมก่อนลงน้ำเขาไม่ยกเห็นเธอ?

ละคนก้าวเข้าไปนั่งคุกเข่าข้างหนึ่งลงบนพื้นทราย มือใหญ่คว้าแขนตั้ง
ให้ร่างนั้นพลิกหงายขึ้น เผยให้เห็นใบหน้าवलสีตขาวพร่าวไปด้วยหยดน้ำ
เปลือกตาปิดสนิท ดูเหมือนคนตาย

เขารีบใช้นิ้วชี้ขี้ผึ้งได้จุมูกเธอ ...ยังหายใจอยู่

ชายหนุ่มขยับลุกขึ้นยืน หนึ่งมองร่างไร้สติ ถามตัวเองว่าจะเป็นอย่างไร
หากเขาปล่อยเธอทิ้งไว้เช่นนี้ ถือว่าไม่ใช่ธุระอะไรของเขาที่จะต้องมาช่วยเหลือ
คนแปลกหน้า...โดยเฉพาะเมื่อคนแปลกหน้านั้น...เป็นผู้หญิง

...เพศที่ทำให้เขาเซ็ดทลอบ จนอยากสาปส่ง!

...เพศที่ไม่น่าไว้ใจ และเขาเคยสั่งตัวเองไว้แล้วว่าอย่าได้ไปอยู่ใกล้!

เขาเงยหน้าขึ้น สูดลมหายใจลึกๆ เมื่อความรู้สึกในอดีตที่เจ็บจางเริ่ม
จะก่อตัวขึ้นอีกครั้ง สะกิดหัวใจเขาราวคลื่นลูกเล็กๆ ที่ซัดกระทบฝั่ง ชายหนุ่ม
กลับล้มหายใจที่สูดเข้าไปนั่งอยู่ครู่ ก่อนจะพ่นออกมา ปิดความรู้สึกฟุ้งซ่าน
ออกไปจากใจ แล้วก้มลงชันออร่างอ่อนระทวยบนพื้นทรายนั่นขึ้นพาดบ่า เดิน
ดุ่มๆ กลับไปยังบ้านหลังเล็กที่ตั้งอยู่บนเนินสุดปลายหาด

...เขาก็กลับไปด้วย อย่างน้อยก็เพื่อไม่ให้คลื่นซัดเจ้าหล่อนกลับลงทะเล

ไปตายเสียเปล่าๆ...

สนกับเป๊าะกำลังจะแยกย้ายกลับบ้านอยู่พอดีตอนที่เห็นคะคินเดิน ลีวๆ ขึ้นมาจากชายหาดโดยแบกร่างของใครคนหนึ่งพาดบ่ามาด้วย พอเจ้าของ ร่างสูงใหญ่ในกางเกงเลตัวเดียวนั้นเดินมาถึง สนก็ตั้งอุทานเป็นภาษาปากซี่ใต้ แล้วกระโดดลงไปยืนที่พื้นเมื่อเห็นคนเป็นนายปล่อยร่างของหญิงสาวบนบ่า ที่นั่งลงบนแคร่อย่างไม่ทะนุถนอมสักนิด

เป๊าะค่อยๆ ขยับเข้ามา ก้มหน้าเข้าไปจ้องใบหน้าขาวซีดเสียใกล้

“ใครนึ?”

“แม่เจ้าไว้ย...นายไปเอาลูกสาวใครมา”

สนหันมาถามหน้าตาตื่น แต่แทนที่นายของเขาจะตอบคำถาม กลับ ลังมาลั่นๆ หัวนๆ

“ดูที่ชีว่าตายหรือยัง”

เป๊าะเอานิ้วอังก์ใต้จมูกของหญิงสาว แล้วจับชีพจรที่ข้อมือเพื่อย้ำความ มั่นใจ ก่อนจะหันกลับมาบอก

“ยังไม่ตายหรือกนาย”

“แล้วตกลงนายไปพามาจากไหน หน้าตาไม่ยักษ์เคยเห็น สงสัยไม่ใช่คน บ้านเรา” สนว่าแล้วหันไปพยักพยัดกับเป๊าะอย่างขอความเห็น

“นั่นสิ...แต่ตัวก็ประหลาด” เป๊าะมองร่างบางที่อยู่ใก้กางเกงยีนลีซีด และเสื้อยืดลายตารางตัวโคร่ง ดูเฟิ่นๆ เหมือนเด็กผู้ชายมากกว่า “น่าจะหลง มาจากที่อื่น ...ตกลงนายไปเอามาจากไหนกัน?”

“เก็บได้ที่ชายหาด” คะคินบอกลั่นๆ

“เก็บได้? ไหง่พุดเหมือนเป็นขยะงั้นละนาย”

“ผีพรายรีเปล่า?”

ขณะที่เป๊าะกับสนทำท่าตื่นตื่นจนเกินเหตุ ชายหนุ่มผู้แบกหญิงสาว นิรนามมากลั้มองใบหน้าขาวซีดในกรอบผมยาวดำสนิทเป็ยกขึ้นนั้นด้วยสีหน้า

และความรู้สึกเฉยเมย...

“ไม่รู้ อยากรู้ก็รอให้ฟื้นแล้วถามกันเอาเอง”

แล้วเขาก็เดินขึ้นบ้านไปเสียเฉยๆ ไม่ได้สนใจโยติร่างไร้สติที่เขา ‘เก็บได้’ อีก ทีนี้จึงเหลือเพียงสนกับเป๊าะที่หันมองหน้ากันราวกับจะปรึษาว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี

“นายเอ็งนี่ยังงี้ เก็บมาเองแต่ไม่ยกกะสนใจ” ชายชราพูดพลางส่ายหน้า

“เป๊าะไม่รู้อะไร นายเขาไม่ชอบผู้หญิง”

ชายชราชะงัก รีบหันขวับมาจ้องหน้าสนอย่างใคร่รู้ “นายเอ็งเป็นกะทย เรอะวะ”

“เอ้อ! เป๊าะนี่...ก็บอกไปตะกี้ว่านายเขากหัก เขาก็เลยไม่ชอบผู้หญิง ก็เห็นไหมละ อีแดงลูกสาวเป๊าะมาให้ทำนายทุกวัน นายก็ยังไม่สนใจเลย”

“เอ๊ะ...ไอ้สน! มึงนี่!”

“ฮ่าๆ เป๊าะไม่ยอมรับความจริงละสิ”

พูดจบสนก็ตั้งท่าเตรียมหลบเพื่อเส้นที่ขาเป๊าะจะกระตุก เป๊าะทำท่า กิ่งโกรธถึงรำคาญ แล้วตัดบทเปลี่ยนเรื่อง

“เลิกเล่นได้แล้วโว้ย มาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะทำยังไงกับนั่งหนูนี้”

เป๊าะว่าแล้วทำซะเอว มอง ‘นั่งหนู’ ที่นอนนิ่งอยู่บนแคร่ ทำท่าครุ่นคิด สนกดอกทำหน้ายุ่งไปด้วย แต่ในที่สุดเป๊าะก็เป็นฝ่ายพูดออกมาก่อน

“รู้แล้ว...ข้าจะไปเรียกเมียข้ามาจัดการ”

“จัดการอะไรเป๊าะ”

“ก็จัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นั่งหนูนี้ไงล่ะวะ ชินปล่อยให้นอนแช่ผ้าเปียก แบบนี้ถึงเข้าก็ปอดบวมตายพอดี ...เดี๋ยวข้ามานะเว้ย ไอ้สน มึงเฝ้าไว้ดีๆ ละ อย่าทำลามก!”

“เป๊าะนี่...เห็นฉันเป็นคนยังงี้”

ชายชราไม่ได้รอฟังสนโววายแก้ตัวอีกต่อไป เขารีบเดินถือตะเกียง กระย่องกระแย่งตรงไปยังหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ตรงแหลมทางทิศเหนือ สุดปลาย

อีกด้านของชายหาด

เมื่อถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง สนั่นก็เริ่มหันมองหญิงสาวบนแคร่ ครุ่นคิดตามสิ่งที่เป๊าะซี้โพรงให้กระรอกเอาไว้

“อืม...จะว่าไปสาวนุ้ยนี่ก็น่ารักดีเหมือนกันแฮะ” หนุ่มชาวเลร่างสันทัดพุดกับหญิงสาวที่นอนสลบไสลไม่ได้สติ ก่อนถูฝ่ามือทั้งสองข้างเข้าด้วยกัน แล้วทำท่าเคลิ้มฝัน “...บางทีอาจจะเป็นเนื้อคู่ที่สวรรค์ส่งมาให้ไอ้สนั่นก็ได้” แล้วก็หัวเราะชอบอกชอบใจอยู่คนเดียวโดยไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่านั้น

สนั่นแง้ฝ่าหญิงสาวตามคำสั่งจนชายชรากลับมาอีกครั้งโดยพายายหวนผู้เป็นเมียมาด้วย ในมือยายหวนมีเสื้อกับผ้าถุงเก่าๆ ของตัวเอง มาถึงก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง ทำท่าจะถอดเสื้อเปียกๆ ออกจากร่างของหญิงสาว

ไอ้หนุ่มได้จ่อมทะเล้นทำตาโต จ้องมือเหี่ยวๆ ของยายหวนแกะกระดุมเสื้อลายตารางเม็ดที่หนึ่ง...เม็ดที่สอง...

แล้วมือของยายหวนก็หยุดก็อยู่แค่กระดุมเม็ดที่สาม เมื่อมือของคนหลับตะปบห่มบลงมาบนสาบเสื้อของตัวเอง ยายหวนอุทาน มองหน้าคนที่นอนหมดสติอยู่ในที่แรกแล้วก็พบว่าฝ้ายนั้นลืมหูลืมตามองมาอยู่ก่อนแล้ว

“เหวอ...”

ทั้งเป๊าะ ยายหวน และสน พวาทอยห่างแคร่ไปคนละก้าว เมื่อหญิงสาวค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบตัวอย่างงงๆ ก่อนจะหันมามองหน้าคนที่นั่งสามที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“ฟื้นแล้วอะ!” เป๊าะถามเหมือนอุทาน

“ที่นี้ที่ไหน...” หญิงสาวพิมพ์

“หาดแสงดาว” สนตอบ แล้วเหล่มอง “...ไม่รู้ว่ที่ไหน แล้วมานอนอยู่ที่ชายหาดได้ยังไง?”

เธอไม่ตอบ พอสนทำหน้าหงายไป เธอก็ทำหน้าที่แบบเดียวกันตอบกลับมา

“ฟังไม่รู้เรื่องรึไง?”

คนเพิ่งฟื้นยังนั่งนิ่ง สนกับเป๊าะหันมองหน้ากัน สนเกาหัว ยายหวน

ทำท่ารำคาญ โบกมือไล่สนให้ถอยไป แล้วตัวเธอก็ยื่นผ้าถุงกับเสื้อคอกระเช้า
ที่เตรียมมาให้หญิงสาว

“เฮ้อ... ไหนๆ ก็ตื่นแล้ว เปลี่ยนเองได้ไหม”

คราวนี้หญิงสาวส่ายหน้าหัวือ จับสาบเสื้อปิดขึ้นมาถึงคอ แถมขยับหนี
ไปจนสุดแคร์ ยายห้วนเท้าสะเอว ร้องเอ๊ะ

“ไม่เปลี่ยนเสื้อเดี๋ยวก็ปอดบวมตายหรอก”

ยายห้วนขยับเข้าไปใกล้ แต่หญิงสาวกลับผลักออก หญิงสาวเริ่มโกรธ
ขึ้นมาจริงๆ หันไปขอความช่วยเหลือจากหนุ่มชาวเลที่ยืนจ้องอยู่ห่างๆ อย่าง
สนอกสนใจ

“บ๊ยะ! ไส้สน... ช่วยจับที”

เมื่อได้ยินยายห้วนสั่ง สนก็ทำท่ายิ้มกริมขยับเข้ามาจะช่วยจับ แล้ว
ความอลเวงย่อมๆ ก็เกิดขึ้น ทั้งเสียงอุทานของหญิงสาวแปลกหน้า เสียง
ยายห้วนร้องสั่งสน และเสียงเชียร์ของเป๊าะ

“อะอะอะไรกัน! ดั่งลั่นไปทั่วหาดแล้ว!”

เสียงตะโกนมาอย่างหยุดหยัดนั้นหยุดความซุกมุนทั้งหมดโดยจับปล้น
สนค่อยๆ หันไปมอง เห็นนายของเขายืนอยู่บนกระเบียง น่าจะเพิ่งล้างเนื้อล้างตัว
เสร็จ ผมเปียกหมาดยาวยุ่งเหยิงระต้นคอ...ท่าทางหยุดหยัดเหมือนเดิม

“นี่ยังไม่แยกย้ายไปนอนกันอีกหรือ?”

“ก็สาวนุ้ยที่นายเก็บได้...”

สนพยายามจะอธิบาย แต่อีกฝ่ายฟังไม่ทันจบก็ตะโกนสั่งมารวดเดียว

“มันจะยากอะไรกันนักหนาอะ เอามุ้งมาครอบ แล้วก็ปล่อยให้ตรงแคร์
นั่นแหละ!”

“แต่ว่า....”

“แต่อะไรอีก ...แล้วนั่นไปเรียกยายห้วนมาทำไม”

ยายห้วนหันมามิ้มແຍກๆ ให้เขา เห็นฟันว่าแหงในปาก ตะคองส่ายหัว
อย่างหยุดหยัด เดินลงบันไดมาทำท่าจะไว้วายต่อ หากก็ต้องหยุดไว้เมื่อ

ยายหวันและเป๊าะถอยห่างจากแคร์ เผยให้เห็นหญิงสาวเนื้อตัวเปียกปอน
นั่งหน้าตาตื่น ดวงตากลมโตดำขลับโดดเด่นบนใบหน้ามอมแมมนั้นจ้องเป้ง
มายังเขา เส้นผมดำสนิทเปียกชุ่มแนบศีรษะหยุกกลม...ดูแล้วเหมือนเด็กผู้ชาย
มากกว่า

...แต่กระนั้น เธอก็ยังเป็นผู้หญิงอยู่ดี...

“พื้นแล้วนาย แต่ถามอะไรก็ไม่ตอบ จะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ก็ไม่ยอม...
สงสัยจะสติไม่ดี”

สนออกความเห็น ทำเอาคน ‘สติไม่ดี’ หันขวับไปมอง แต่ก็ยังคงไม่ได้
พูดอะไร

ท่าทางแบบนั้นก่อความรู้สึกรำคาญให้ชายหนุ่มไม่น้อย เขามองหญิงสาว
ที่เขาเก็บได้อย่างไม่ชอบใจ แล้วหันไปหาสน

“มา...เอาเสื้อผ้ามานี้ ฉันจัดการเอง”

สนหันไปปรับเสื้อคอกระเช้ากับผ้าถุงมาจากมือยายหวันแล้วส่งให้ มอง
ชายร่างสูงผิวคล้ำผู้เป็นนายก้าวเข้าไปใกล้แคร์ หญิงสาวกระดกตัวถอยหนี
ตาที่โตอยู่แล้วเบิกกว้างกว่าเดิมอีกนิด

“เปลี่ยนซะ ถ้าไม่ยากปอดบวมตาย” เขาโยนเสื้อกับผ้าถุงให้ ฝ่ายนั้น
สะดุ้งแล้วรีบวิ่งโดยอัตโนมัติ “...ถึงอยากตายก็อย่ามาตายที่นี่”

คราวนี้คนที่เขาคิดว่าฟังไม่รู้เรื่องกลับส่ายหน้าจนผมชี้ขึ้นๆ กระจาย
เต็มแผ่นหลัง ปฏิเสธชัดว่าไม่อยากตาย

“อ้าว...ฟังรู้เรื่องนี้นาย” สนอุทาน

คะคินรู้ว่าเขาไม่มีความอดทนพอจะเสียเวลากับหญิงสาวท่าทางสติ
ไม่ดีมากไปกว่านี้ จึงหันไปบอกเป๊าะกับยายหวันให้กลับบ้านไปก่อน

“ขอบคุณมากเป๊าะ ยายหวัน...ทางนี้ฉันจัดการต่อเอง”

เป๊าะจึงจูงเมียที่ยังทำท่าอยากรู้อยากเห็นกลับไป เหลือเพียงสนเท่านั้น
ที่ยังยืนรอดูว่าคนเป็นนายจะอย่างไรต่อไป

“เธอเป็นใครมาจากไหน” คะคินถาม

หญิงสาวไม่ตอบ ได้แต่กะพริบตาปริบๆ แววตาที่ทอดมองเขาเหมือนเธอเป็นลูกหมาที่เขาเก็บได้

...ถ้าเป็นลูกหมาก็คงน่าเอ็นดู แต่นี่เป็นผู้หญิง ก็เลยน่าหงุดหงิด ชายหนุ่มคิดในใจ ก่อนถามย้าออกไปอีกครั้งด้วยเสียงเข้มขึ้น “ฉันถามว่า เธอเป็นใคร! มาจากไหน!”

“หนู...”

“ถ้าไม่ตอบจะให้ไอ้สนพาไปส่งตำรวจ”

“หนูหนีออกจากบ้านมา”

คำตอบหลุดออกมาจากปากหญิงสาวทันควัน เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยิน เธอพูดชัดถ้อยชัดคำ...คำพูดของเขาเห็นจะเป็นผล

“หนีออกจากบ้าน?”

หญิงสาวพยักหน้า

“ทำไมมานอนอยู่ตรงชายหาด?”

“หลงทาง...”

ดวงตาคมกริบของคะคินจ้องมองคนตรงหน้าอย่างพินิจพิจารณา ...เขาควรเชื่อเธอดีหรือไม่ อีกอย่าง เขาควรจะทำอย่างไรกับเธอต่อไปดี?

ชายหนุ่มเงยบอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็เอ่ยขึ้นเสียงเรียบติดจะดู

“คืนนี้ฉันให้เธอนอนที่นี่ แล้วพรุ่งนี้เช้าก็กลับบ้านไปซะ”

“ไม่นะ!”

เจ้าหล่อนร้องปฏิเสธโดยไว แวบหนึ่งคะคินรู้สึกเหมือนจะเห็นแววดือรั้น เอาแต่ใจในดวงตาของหญิงสาวที่เขาลงความเห็นไปกว่าครึ่งว่า ‘สติไม่ดี’ คนนี้

“จะพอใจหรือไม่พอใจก็ต้องไป ถ้าไม่อยากกลับบ้าน จะหนีไปไหนต่อก็ไปซะ...” เขาเว้นจังหวะเพื่อมองเธอตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าด้วยท่าที่ประเมิน “...ดูๆ ไปก็น่าจะอายุเกินสิบแปดแล้วนี่”

เขาเกือบจะนึกขันเมื่อเห็นฝายนั้นท่าทำสะดุ้ง รวบสาบเสื้อเข้าหากันแน่นขึ้นเหมือนจะปกปิด ‘บางอย่าง’ ที่คิดว่าเขาใช้เป็นเกณฑ์ประเมินอายุ

ของเธอ

“อายุขนาดนี้ก็คงเอาตัวรอดได้ ไม่ต้องมีผู้ปกครองดูแลแล้วมั้ง”

เขาว่ำแล้วเดินสายหน้ากลับขึ้นไปบนเรือน หมดความสนใจกับเธอ
แค่นั้น ขณะที่สนยังหันรีหันขวาง ทำท่าไม่แน่ใจว่าทิงเธอไว้ตรงนี้จะดีหรือ

“ไอ้สน! กลับเข้ากระต๊อบเองไปซะ ไม่ต้องไปยุ่งกับเขา ทิงไว้อย่างนั้น
เดี๋ยวตอนเช้าก็ไปเองนั่นแหละ”

“ครับนาย!” สนรับคำแล้วเหลือบมองหญิงสาวบนแคร่อีกครั้ง สายตา
หนุ่มได้แฝงความเสียดายปนเห็นใจ แต่ก็จำต้องเดินกลับไปยังกระต๊อบ
หลังเล็กที่พักของเขาซึ่งตั้งอยู่หลังบ้านของตะคิน

...ก็นายสั่งไม่ให้ยุ่ง ชินขัดคำสั่งก็โดนเตะคอเคล็ดเปล่าๆ

หญิงสาวถูกทิงให้นั่งอยู่เพียงลำพังบนแคร่ข้างบันไดขึ้นบ้าน เธอกอด
ผ้าถุงกับเสื้อคอกระเช้าที่ขยุ้มจนกลม มองตามผู้ชายสองคนที่เดินแยกย้าย
กลับเข้าที่พักของตน

...ท่ามกลางความมืด แววดาของเธอสะท้อนแสงจันทร์พราว...

๒

อ่าวแสงดาวเป็นชื่อเรียกชายหาดสีขาวยัดกับน้ำทะเลสีเขียวมรกตอันเงียบสงบ เป็นหนึ่งในไม่กี่หาดที่ยังคงความบริสุทธิ์ตามธรรมชาติเอาไว้ได้ในยามที่จังหวัดริมชายฝั่งอันดามันแห่งนี้กลายเป็นสวรรค์ของนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก

พ่อของเขามีที่ดินผืนเล็กๆ อยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ สุดปลายชายหาด พ่อปลูกกระท่อมเล็กๆ อาศัยอยู่ที่นั่นในวาระสุดท้ายของชีวิต หลังพ่อเสียชีวิตไป เขาก็ย้ายมาอยู่หอพักมหาวิทยาลัยที่เขาทำงาน เพราะไม่ต้องการจมอยู่กับภาพความทรงจำเก่าๆ ที่นี่...ซึ่งเป็นเรื่องร้ายมากกว่าดี

จนกระทั่งเขาได้พบเธอ...และคิดว่าเมฆฝนดำครึ้มในชีวิตถูกปิดป่าออกไปแล้ว เขาก็ตัดสินใจกลับมาที่นี่อีกครั้ง รั้วกระท่อมหลังเดิม สร้างบ้านหลังใหม่ขึ้นหมายจะเริ่มต้นชีวิตครอบครัว...ที่จะไม่ซ้ำรอยเดิมของพ่อกับแม่

หากแต่บ้านยังไม่ทันสร้างเสร็จดี ประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอย...

ตะคินหยุดความคิดไว้เท่านั้น เขาละจากกล้องดูดาวและเครื่องคอมพิวเตอร์เมื่อแสงทองเริ่มจับขอบฟ้า ในใจนึกเหยยหยันตัวเองว่า...อย่าไปคิดถึง

เรื่องเก่าๆ เลย แค่อะชีวิตรอดผ่านไปได้อีกค่าคืนหนึ่งก็ดีมากแล้ว

นับแต่โดนความผิดหวังครั้งล่าสุดซัดกระหน่ำหัวใจจนหมดรูป การเดินทางผ่านพื้นแต่ละคืนมันช่างยากเย็น การเฟื่องสมานให้อยู่กับดวงดาวบนท้องฟ้าเป็นสิ่งเดียวที่ประทับใจประคองใจเขาให้ยังพอเป็นรูปเป็นร่าง...แม้จะบิดเบี้ยว เพื่อรอเวลาที่พระอาทิตย์จะขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

เขาเดินหัวซุนไปที่เตียงตอนดวงอาทิตย์โผล่พ้นผืนน้ำ และหลับไปได้เป็นครั้งแรกของวัน ตามปรกติแล้วเขาจะตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็ต่อเมื่อดวงอาทิตย์ย้ายฝั่งไปลอยอยู่เหนือท้องฟ้าทางด้านตะวันตก...มันเป็นเช่นนี้ทุกวัน...ตารางเวลาชีวิตของเขา

แต่วันนี้ เขาหลับไปได้เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็กลับถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงบางอย่างที่ดังมาจากด้านนอกห้องนอน...มันไม่ใช่เสียงคลื่นที่เคยได้ยิน ไม่ใช่เสียงนกทะเลที่เคยได้ฟังเมื่อแรกลี้มตาตื่น แต่เป็นเสียงพื้นไม้ลั่นเอี้ยดอียดเหมือนมีคนเดิน...เดินแบบไม่อ้อมแรงเลยด้วยซ้ำ...น่ารำคาญ!

แวบแรกเขานึกหงุดหงิดใจว่าจะต้องเป็นไอ้สนที่ขึ้นมายุ่มย่ามบนนี้ ทั้งที่เคยสั่งเอาไว้แล้วว่าถ้าเขายังไม่ตื่น ไม่ต้องขึ้นมากวน เพราะการถูกปลุกให้ตื่นทั้งๆ ยังนอนไม่เต็มอิ่ม เป็นสิ่งที่น่าหัวเสียที่สุดสำหรับคนหลับยากอย่างเขา

ชายหนุ่มผุดลุกขึ้นจากเตียง ผูกเชือกกางเกงตัวเดียวที่ใส่อยู่ให้แน่นขึ้นแล้วผลักประตูออกไปตะโกนลั่น

“ไอ้สน! ขึ้นมาเดินสวนสนามอะโรบนนี้วะ คนจะนอน!”

คนที่เขาเข้าใจว่าเป็น ‘ไอ้สน’ กำลังลูบๆ คลำๆ กล้องดูดาวที่เขาตั้งไว้บนชานบ้านเปิดโล่ง เมื่อได้ยินเสียงทวาดก็สะดุ้งโหยง หมุนตัวกลับมาด้วยความตกใจ

เมื่อเห็นชัดว่าคนที่ขึ้นมายุ่มย่ามบนเรือนไม่ใช่สน แต่เป็นหญิงสาวร่างเล็กในเสื้อคอกระเช้า ผ้าถุงรุ่มร่าม ความหงุดหงิดก็ยิ่งทวีขึ้นกว่าเดิม เขาก้าวยวๆ เพียงไม่กี่ก้าวก็เข้าไปถึงตัวแม่จอมจู้้น กระซอกแขนจะให้ออกห่างมาจากล้อง แต่อาจเพราะตัวเธอเบากว่าที่คิด ร่างเล็กจึงปลิวติดมือเขามา

อย่างง่ายตายเกินคาด หญิงสาวร้องวืด เซเซตๆ ตามแรงกระชาก เข้าไปเกี่ยว
เอาขาตั้งกล้องดูดาวตัวใหญ่เอนเสียหลักทำท่าจะล้ม...

ละคนใจหาย เหวี่ยงร่างเล็กทิ้งไปด้านหนึ่งแล้วเผลอเข้าจับตัวกล้องเอา
ไว้หัน ปล่อยคนที่โดนเหวี่ยงเซลงไปนั่งกันกระแทกพื้นจุกแอ๊ก

นอกจากไม่มีที่ท่าจะรู้ว่าทำเธอเจ็บแล้ว เขายังหันมาตวาดคลื่น
หลังจากประคองกล้องกลับขึ้นตั้งได้มั่นคงตามเดิมแล้ว

“ทำบ้าอะไรของเธอ!”

“เอ่อ...หนูตกใจเสียงตวาด เขาก็เลยไปเกี่ยว...”

หญิงสาวตอบเหมือนจะเข้าใจว่าไอ้ที่เขาตวาดออกไปนั่นคือประโยค
คำถาม

หน้าชื่อ ดวงตาใสที่ดูเหมือนไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย ทำให้ละคน
หงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม ชายหนุ่มก้าวเข้าไปหาแล้วคว้าแขนเล็ก ดึงร่างนั้นให้
ลุก และคราวนี้เธอก็ปลิวติดมือขึ้นมาอย่างง่ายๆ เช่นเดียวกับตอนโดนเหวี่ยง
ลงไปนี่

“ทำไมยังไม่ไปอีก?” เสียงถามห้วน พร้อมคว้าเข็มที่ขยับขีดเข้าหากัน

“หนูไม่รู้จะไปไหน...”

คนตัวเล็กจึงมาตอบ ไม่สบตาเพราะมัวก้มหน้าก้มตาแกะมือเขาออก
จากแขนของตน ดุยังงี้ก็เหมือนผู้หญิงสติไม่สมประกอบ ที่แรกเขาตั้งใจจะชู้
ด้วยการจับไว้ไม่ปล่อย แต่พอก้มมองเธอจากระดับความสูงของเขาแล้ว
สายตาระยะเข้ากับเนื้อมนวลเนียนใต้เสื้อคอกระเช้าหลวมโพรกที่เธอสวมอยู่
มือใหญ่ก็เผลอปล่อยแขนเรียวเล็กนั้นทันที นึกหงุดหงิดขึ้นมากับความรุ่มร่าม
ไม่เรียบร้อยตรงหน้า

“อ๊ย...” หญิงสาวเซไปสองก้าวเมื่อโดนปล่อยทั้งที่ไม่ทันตั้งตัว

“บ้านอยู่ไหนก็กลับไปทีนั้นแหละ เป็นเด็กเป็นเล็กไม่กลัวพ่อแม่เป็นห่วง
บ้างรึไง”

“หนูโตแล้ว ไม่ได้อายุสิบแปดด้วย”

คะตินชะงัก ด้วยนึกไม่ถึงว่าจะโดนสาวหน้าซื่อเก็บคำพูดของเขาเอง
เมื่อคืนมาย้อนซ้ำให้

“ถ้าฉันจะไปไหนก็ไป” เขาเกือบจะหมดความอดทน

“หนูขออยู่ที่นี้ได้ไหม...”

“ไม่ได้!”

หญิงสาวคอดอก หน้าสลด

“แค่บอกว่าหนีออกจากบ้าน นึกเหร่อว่าฉันจะเชื่อ เธออาจจะเป็น
โจรผู้ร้ายก็ได้ ใครจะรู้”

คราวนี้คนร่างเล็กยกนิ้วชี้ หันมองไปรอบๆ กระท่อมหลังเล็ก แล้ว
พิมพ์ “บ้านพี่บ่าวมีอะไรให้ขโมย...” แต่เมื่อสายตาไปหยุดที่กล้องดูดาวซึ่งเข
ยีนั่งอยู่ เธอก็พยักพยิต “นอกจากไอ้ท่อนั้น ทำทางจะแพง”

ชายหนุ่มบอกไม่ถูกว่ารู้สึกยังไงเมื่อกล้องดูดาวของรักของเขาถูกเธอ
เรียกว่า ‘ไอ้ท่อนั้น’ พอๆ กับที่ตัวเขาเองถูกเธอเรียกว่า ‘พี่บ่าว’ ได้แต่มอง
คนตรงหน้าอย่างไม่ชอบใจ โดยเฉพาะเมื่อคิดอีกว่าเธอคงจะเดินสำรวจจน
ทั่วบ้านแล้วตอนที่เขายังหลับอยู่ จึงรู้ว่าบ้านเขาไม่มีของมีค่าอะไร

คะตินพยายามเก็บความซุนเคื่องเอาไว้แล้วหันไปตะโกนเรียกลูกน้อง
เสียงลั่น

“ไอ้สน... ไอ้สนไว้ย!”

“พี่สนไม่อยู่หรอก ไปซื้อของ”

เขาหันขวับกลับมามองคนตอบ

“...จะเอาอะไร หนูทำให้ก็ได้” เธอทำท่าสำรวมขณะเสนอตัว “...หนูอยู่
เป็นคนใช้ก็ได้”

“ดูแล้วฉันน่าจะจะมีเงินจ้างคนใช้รีไร?”

คะตินบอกอย่างหัวเสีย หญิงสาวจึงเงิบไป

“รออยู่ตรงนี้ ไม่ต้องขยับไปไหนทั้งนั้น!” เขาสั่งแล้วก็เดินลงสั้นทำ
หน้าๆ จนพื้นไม้ลั่นเอี้ยดอัดหายเข้าไปด้านในตัวกระท่อม

คนที่ถูกลังหรือไม่กล้าขัดคำสั่ง ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ได้ยินเสียงเขา วกน้ำล้างหน้าสองสามครั้งตามด้วยเสียงประตูปิดโครมคราม ยังไม่ถึงห้านาที เขาก็เดินกลับออกมา ...เชื่อว่าในเวลาเพียงเท่านี้เขาอาจจะล้างหน้าแปรงฟันได้ แต่ยังไม่ได้อาบน้ำแน่นอน...

กระนั้นคนไม่ได้อาบน้ำก็อยู่ในเสื้อผ้าที่พร้อมจะออกไปข้างนอกแล้ว... เสื้อเชิ้ตสีเขียวซีดๆ กางเกงขายาวสีครีม...ดูเหมือนไม่ได้รีด ผมก็ยังยุ่ง หนวดเคราครีมไม่ได้โกนอยู่ดี

เมื่อเขาเห็นเธอยังยืนรอรออยู่ที่เดิม ทำเดิม ก็ทำเหมือนจะพอใจ
“ไป...”

ฝ่ายยืนรอสายหน้าถอยกรูด เหมือนกลัวอีกฝ่ายจะเข้ามาลากแขน
“ฉันจะพาไปส่งในเมือง”

ตะคอกเสียงเข้ม แล้วโยนผ้าอะไรบางอย่างที่เขาถือออกมาด้วยลงบนหัวคนตัวเล็ก หญิงสาวตะครุบรับเอามากางดู พบว่าเป็นเสื้อเชิ้ตแบบผู้ชาย ลายทางสีฟ้าสลับขาว ตรงกระเป๋าสีเสื้อปักเป็นลายจระเข้ตัวเล็กๆ สีเขียว แล้วดวงตากลมก็เลื่อนขึ้นมองเจ้าของเสื้องๆ

“ใส่ซะ”

“ทำไม...”

“รีจะไปตั้งคอกกระเช้านั้น... คอเสื้อจะร่นลงไปถึงเอวอยู่แล้ว” มือหนึ่งเขาเขย่าคอเสื้อตัวเอง อีกมือชี้ไปที่เธอ

หญิงสาวก้มลงมองเสื้อคอกกระเช้าคอกกว้างที่สวมอยู่ แล้วก็เงยขึ้นมองเขาอีกครั้ง สีหน้าไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ไม่ได้ดูตกใจ ไม่ได้ดูกระดากอาย...เห็นแล้วชวนให้หงุดหงิดเสียจริง

“ใส่ซะ!”

เมื่อเขาตวาดซ้ำอีกครั้ง เธอก็ยอมใส่เสื้อที่เขาโยนมาให้เงียบๆ ตะคอกจนเธอกลัดกระดุมเสื้อเสร็จ

“ทีนี้จะไปได้รึยัง?”

“เดี๋ยวก่อน...”

“อะไรอีกล่ะ อย่ามาลีลานะ”

“แล้วข้างล่างล่ะ...”

“ข้างล่างอะไร?”

เขามองหญิงสาวร่างเล็กในเสื้อเซ็ดตัวเก่าของเขาที่เธอใส่แล้วหลวมโคร่ง ดูน่าขัน แถมยังติดกระดุมขึ้นมาจนถึงคอ ก่อนเลื่อนลงไปมอง ‘ข้างล่าง’ ที่เธอสวมอยู่...ผ้าถุงผืนโต เก่าซีด สมบัติเก่าของยายหัวน

“...หนูไม่ได้ใส่...” เธอวันจ้งหะเหมือนกำลังสรรหาคำพูด “...กนก.”

ตะคินอึ้งไปทันที

“...จะให้ไปได้อย่างไร?”

หากเธอไม่ได้ทำหน้าที่ไร่เคียงสาเช่นนั้น เขาคงคิดว่าเธอจงใจกวนโมโห เขาเป็นแน่ แต่ระหว่างที่เขาพูดอะไรไม่ออกอยู่นั่นเอง เสียงเหมือนคนกลั่นหัวเราะไม่อยู่ก็แว่วมาจากด้านหลัง ชายหนุ่มหันขวับกลับไปจ้อง

“ไอ้สน!”

สนสะดุ้ง หุบปากฉับ ยิ้มเหย ก่อนจะหลบสายตาเขาด้วยการหันไปบอกหญิงสาวแทน

“เสื้อผ้าที่ตากไว้แห้งแล้ว”

“งั้นก็ไปเลย รีบพาไปเปลี่ยนเดี๋ยวนี้เลย ฉันจะไปรอที่รถ!”

“นาย...” สนเรียกอย่างกล้าๆ กลัวๆ “ให้สาวนุ้ยอยู่ที่นี้ไม่ได้เหรอ ดูลิ... น่าสงสารออก”

“ไม่ไฉน!”

สนสะดุ้ง เมื่อโดนตะคอกกลับมา

“เป็นใครมาจากไหนก็ไม่รู้ ไม่รู้เป็นแค่เด็กใจแตกหนีออกจากบ้าน หรือว่าหนีคดีอะไรมากันแน่ ขึ้นเสียงไว้ เดียววันดีคืนดีพ่อเอ็งก็ตามมาลากคอเข้าตารางข้อหาให้ที่อยู่โจรหรอก!”

“โธ...นายก็พูดเกินไป” ประโยคนี้สนไม่กล้าพูดดังไปกว่าพึมพำเพราะ

กลัวจะโดนเจ้านายที่ทำท่าหวงเสียอยู่ยืนตกรึ้น

“ฉันจะไปรอที่รถ!” เขาย้ำความต้องการแล้วเดินคุ่มๆ ลงบันไดเรือนไป
สนหันมาสบตาหญิงสาวร่างเล็ก แล้วทำตาละห้อยเกินจริง “สงสัยเรา
จะไม่ใช้เนื้อคู่กันแล้วละสาวน้อย ..สวรรค์ก็ตกกัน เจ้าของบ้านเขาไม่ให้อยู่ด้วย
ก็ถือว่าเราหมดวาสนากันแค่นี้แหละนะ”

หญิงสาวได้แต่ทำหน้าสลด

คะคินยืนล้วงกระเป๋าฟิงรถกระบะคันเล็กเก่าคร่ำคร่าของเขารอเด็ก
คนนั้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า หัวเสียทุกครั้งทีนึกถึงข้ออ้างของเธอ

‘หนูไม่ได้ใส่...กาน.’

ถึงเธอจะทำหน้าซื่อแค่นั้น แต่ไม่รู้ทำไมเขาจึงรู้สึกเหมือนโดนเธอ
แก้มเล่นเหมือนเขาเป็นตุ๊กตาคู่อยู่ดี

รออยู่ไม่นาน คนที่เพิ่งทำเขาหงุดหงิดก็ก้าวมาหยุดตรงหน้า...

คะคินมองเธอ ร่างเล็กเหมือนเด็กนั้นเปลี่ยนมาสวมกางเกงยีนของเธอ
ตัวเองแล้ว แต่ท่อนบนยังอยู่ในเสื้อเซ็กซี่ลายทางสีฟ้าสลับขาวตัวโคร่งของเขา
เขายังไม่ทันว่าจะอะไร เธอก็แก้ตัวขึ้นมาก่อน

“เสื้อตัวเก่าหนูกระดุมมันขาด”

“ที่ใส่อยู่นะเอาไปเลย” ความจริงเสื้อตัวนั้นยังใหม่อยู่ แต่ก็ไม่เป็นไร
เพราะเขาตั้งใจจะ ‘ทิ้ง’ อยู่แล้ว “...ขึ้นรถซะที”

เขาดึงประตูเปิดให้เธอ ไม่ได้ตั้งใจจะทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ แค่มั่นใจ
ว่าเธอจะเปิดประตูรถเป็น โดยเฉพาะประตูรถกระบะปัดๆ ของเขา เขาเปิดทั้ง
ข้างไว้อย่างนั้น ไม่ได้รอให้อีกฝ่ายก้าวขึ้น แต่เดินอ้อมไปฝั่งคนขับแล้ว
สตาร์ทเครื่อง ต้องหันมาตะโกนเรียกอีกครั้งหญิงสาวจึงได้งะแงๆ งะแงๆ ขึ้นมา
นั่งบนรถ ดึงประตูปิดดังโครมจนรถกระบะเก่าๆ สั่นสะเทือนไปทั้งคัน

“กลัวไม่พั่งรึไง!”

คนตัวเล็กวิ่งมาขอโทษ ขณะที่คนตัวโตเข้าเกียร์เหยียบคันเร่งกระชาก

รุดออกไปอย่างหัวเสีย

เส้นทางจากอ่าวแสงดาวเข้าสู่ตัวเมืองนั้นเป็นถนนคดเคี้ยวตัดผ่านป่ายางที่ยืนต้นเป็นทิวแถวร่มครึ้มทั้งสองข้างทาง ทั้งจุดเริ่มต้นมาลักพัก เขาก็หันมาถามเธอด้วยเสียงหัวนเช่นเคย

“ฉันจะเข้าไปในเมือง เธอจะลงที่ไหน”

หญิงสาวส่ายหน้า

“อย่ามาส่ายหน้า ยังไงก็ต้องหาที่ไปสักที่หนึ่ง!”

“ทำไมต้องตวาดด้วย...”

คิ้วเข้มกระตุกเมื่อถูกย้อน... ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาหงุดหงิดและรำคาญจนเกือบจะหมดความอดทนเข้าไปทุกขณะ ตะคอกเหยียบเบรคหยุดรถลงคือๆ

“ไหนบอกมาซิว่าเธอมาจากไหนกันแน่!”

“ถ้าหนูตอบ พี่สาวจะให้หนูอยู่ด้วยไหม” สีหน้าสีตานั้นดูมีความหวัง

“ฉันถามเธอ ไม่ได้เสนอข้อต่อรองอะไรทั้งนั้น ความจริงฉันสิ่งที่ต้องยื่นข้อเสนอ...” เขาพยักพเยิดออกไปยังป่ายางนอกรถ “ถ้าไม่ตอบ ก็ลงไปตรงนี้เลยไป”

ฝ่ายตรงข้ามสลดไป ถ้าดวงตาดำขลับนั้นพูดได้ มันคงกำลังพูดว่าเขา...ใจร้าย

“หนูหนีออกจากบ้านมา...”

“นั่นรู้แล้ว”

“พ่อหนูเพิ่งตาย แล้วยกมรดกให้หนู หนูกลัวโดนแย่ง...ก็เลยหนีมา”

“พอที!”

ตะคอกหมดความอดทน กระซอกเกี้ยวรถออกอีกครึ่งอย่างหัวเสีย ความจริงเขาควรโกรธตัวเอง ...จะไปคาดคั้นเอาอะไรกับเธอ เธอมันก็แค่เด็กซี้โกหกหรือไม่ก็สติไม่ดีคนหนึ่งเท่านั้น ถามไปก็เสียเวลาเปล่า ดังนั้นสิ่งที่เขาจะพูดต่อจากนี้จึงมีแค่...

“เลือกเอา...ระหว่างสถานีตำรวจกับท่ารถ...จะลงที่ไหน?”

สายตาเธออ่านได้เป็นคำพูด ...เธอกำลังกล่าวหาว่าเข้าใจร้ายอีกครั้ง แต่เธอไม่สนใจ

“เลือกมา...หรือว่าจะให้ฉันเลือกให้!”

“ทำรถ...”

เมื่อได้คำตอบแล้ว เขาก็ตั้งหน้าตั้งตาขับรถไปโดยไม่พูดไม่ถามอะไรอีกเลย ส่วนเธอก็นั่งเหม่อปากแน่น หันหน้ามองออกนอกรถไปตลอดทาง จนกระทั่งถึงท่ารถหัวรี สะดุดคิ๊งหัวเข้าจอดอย่างไม่เบาหนัก ก้าวลงแล้วเดินตุ๋มๆ อ้อมมาเปิดประตูฝั่งที่เธอนั่ง กระซอกแขนพอมๆ ของคนสวมเชิ้ตตัวโคร่งให้ลงมายืน

ชายหนุ่มไม่พูดไม่จา หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาควักเงินให้

“ต้องซื้อตั๋วให้ด้วยไหม?”

เธอส่ายหน้า เขาจึงยัดธนบัตรใส่มือเธอ

“...เอาไปซื้อตั๋ว” เขาชี้ไปยังห้องขายตั๋วที่มีคนเข้าแถวรอซื้อตั๋วรถอยู่

สองสามคน

“จะให้หนูไปไหน...”

“อยากจะไปไหนก็ไป! แต่ถ้าให้ฉันแนะนำ กลับบ้านไปซะ ถ้าไม่อยากจะรีบไปเรื่อยๆจนโดนจับไปขาย”

ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่ หวังว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับวันนี้...

“ฉันไปละ” แล้วเขาก็หันหลังเดินหนี ถึงแม้จะไม่ได้หันกลับไปมอง แต่ก็รู้สึกได้ถึงแวตตาละห้อยที่มองตามมา

สะดุดคิ๊งเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น พอขึ้นรถได้ก็พึงศรัทธากับพนักอย่างอ่อนใจกว่าจะบรรเทาไล่เด็กนั้นไปได้ก็เสียวแรงเสียวสมองไม่ใช่เล่น เด็กสมัยนี้โกหกหน้าตาเฉย

...หนีออกจากบ้านเพราะกลัวจะถูกแย่งมรดกหรือ?

ถ้าเป็นนักเรียนของเขา เล่าเรื่องเพื่อจ้อเต็มปากเต็มคำแบบนี้ จะจับหักคะแนนเสียให้เช็ด!

สงสัยคงจะอ่านนิยายหรือดูละครที่วิพากษ์ไปก็เลยพุ่งชาน จินตนาการว่าตัวเองเป็นนางเอก ทราบดีว่านี่มันโลกจริง ไม่ใช่โลกในนิยายหรือในละคร เด็กสมัยนี้จะมีอะไรใหม่นะ ว่าการหนีออกจากบ้านมันแก้ปัญหาได้ดีก็เฉพาะในเรื่องแต่งเท่านั้นแหละ โลกแห่งความจริงมันโหดร้ายกว่านั้น เป็นเด็กผู้หญิงออกจากบ้านมาคนเดียว แทนที่จะเจอพระเอกผู้ร่ำรวย มีเมตตา ยื่นมือมาช่วยเหลือ ก็อาจจะได้เจอแก๊งค์ค้ายาเสพติดไปขายเป็นขอราน หรือร้ายกว่านั้นก็ส่งขายเป็นแรงงานผิดกฎหมาย หรือบังคับให้ขายตัวที่เมืองนอกแทน

คะคินสายหัวแล้วสตาตร์ตรถ บัดภาพเด็กสาวหน้ามอมคนนั้นออกไปจากความคิด ...เธอจะเจออะไรมันก็ไม่ใช่เรื่องของเขา เขาไม่ใช่สุภาพบุรุษ ไม่ใช่พระเอก ไม่ใช่คนดีมีน้ำใจเหลือเฟือเพื่อพื่อที่จะยื่นมือเข้าไปโอบอุ้มใคร โลกนี้มีไว้อยู่แบบตัวใครตัวมัน ลำพังจะประคองตัวเองให้ผ่านไปวันหนึ่งๆ ก็ยังลำบาก ทำไมจะต้องไปหาเรื่องใส่ตัวด้วยการข้องเกี่ยวกับเด็กมีปัญหาหนีออกจากบ้านแถมยังโกหกเป็นไฟแบบนั้น เขาไม่โง่ขนาดนั้นหรอก...

แล้วชายหนุ่มก็ออกรถไปโดยไม่ลังเลแม้สักนิดเดียว

คะคินจอดรถกระบะสีถลอกของเขาลงที่ใต้ต้นहुกวางใหญ่ข้างตึกคณะวิทยาศาสตร์ บรรยากาศในมหาวิทยาลัยช่วงเพิ่งเปิดภาคเรียนดูตึกคัก นักศึกษานั่งกันอยู่ตามโต๊ะม้าหินหน้าคณะเต็มหมดทุกโต๊ะ

ชายหนุ่มหอบหนังสือและม้วนแผนที่ดาวแผ่นใหญ่ก้าวลงมาจากรถ ใช้ศอกดันประตูปิดแล้วเดินจากไปโดยไม่ใส่ใจจะล็อก เพราะรู้ว่ารถเขาเก่าเกินกว่าจะมีใครคิดอยากขโมย เสียงท่อไอเสียดังทวนหูของมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งดังขึ้นเบื้องหลัง แต่คะคินไม่ได้สนใจ ขายาวๆ ก้าวเดินดุ่มๆ ไปยังตึกเรียน

ชั่วโมงสอนของเขากำลังจะเริ่มขึ้นภายในอีกสิบห้านาทีข้างหน้า...

แต่เดินต่อไปได้อีกไม่กี่ก้าว ก็บังเกิดความรู้สึกแปลกๆ คล้ายกับว่า... ได้ยินเสียงฝีเท้าคนวิ่งตามมาเบื้องหลัง คะคินลองชะงักเท้า เสียงฝีเท้านั้น

ก็หยุด แต่พอเริ่มก้าวเดินต่อ ใครบางคนทางเบื้องหลังก็ซอຍเท้าตามมาอีก

ถึงตอนนี่ชายหนุ่มมั่นใจแล้วว่าไม่ใช่เขาคคนเดียวที่รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวแปลกๆ นั้น เพราะเมื่อเหลือบมองนักศึกษาที่นั่งจับกลุ่มกันอยู่ที่โต๊ะม้าหิน ก็พบว่าสายตาของหนุ่มสาวเหล่านั้นจับจ้องไปที่จุดเดียวกัน...คือที่เขา...และ...ใครบางคนทางเบื้องหลัง

คิ้วเข้มนหนาได้ผ้มยาวๆ รกๆ ที่ลงมาปรกหน้าผากของชายหนุ่มขยับเข้าหากัน ก่อนที่เขาจะหมุนตัวกลับไปในทันที

“...อึ้ย!”

คนที่กำลังเร่งฝีเท้าตามมาสะดุ้งเฮือก เบรกแทบไม่ทันเมื่อเขาหันไปเผชิญหน้าอย่างกะทันหัน

สิ่งที่เห็น...ทำให้ริมฝีปากของชายหนุ่มเม้มสนิทเป็นเส้นตรง...ด้วยความโกรธ

ร่างเล็กมอมแมมในชุดกางเกงยีนตัวใหญ่ เสื้อเชิ้ตลายทางสีฟ้าสลับขาว ตัวใหญ่โคร่งนั้น...เมื่อยี่สิบนาทีก่อนเขาเพิ่งเอาไปทิ้งไว้ที่สถานีขนส่ง แล้วบอกตัวเองว่าหมดภาระซะที...แต่ตอนนี้เจ้าของร่างนั้นตามมาหลอกหลอนอยู่ตรงหน้าอีกแล้ว เหมือนเงาที่สลัดไม่หลุด

นี่มันเวรกรรมอะไรกันนักหนา!

๓

“อู๋ย...อาจารย์คะคินพาใครมานะ เดินตามตั๋อยๆ เซียว”

เสียงอุทานที่ไม่เบาเอาเสียเลยลอยมาจากกลุ่มนักศึกษาที่นั่งอยู่ใกล้ที่สุดตามด้วยเสียงกระซิบกระซาบ ชัดจังหวะสงครามสายตาระหว่างคะคินกับเด็กหลงทางที่เขาคงไม่อาจสลัดหลุดได้ง่ายๆ

“ผู้หญิงชะด้วย ...ไม่น่าเชื่อ ‘จารย์คะคินมากับผู้หญิง’ เสียงวิพากษ์วิจารณ์ยังคงแว่วมาเข้าหูอย่างต่อเนื่อง

“เงียบนะพวกนาย!”

คนเป็นอาจารย์หันไปตวาดอย่างหมดความอดทน นักศึกษาทั้งโต๊ะเงียบกริบทันที

ที่ผ่านมานในสายต่านักศึกษาทุกคน อาจารย์คะคินไม่ใช่อาจารย์ที่ใครจะกล้าเข้าใกล้นัก เพราะทั้งตัวใหญ่ หน้าโหด หนวดเครารกครึ้ม ผมเผ้ายุ่งเหยิง แถมยังใช้ชีวิตสันโดษ ไม่คบหาใคร และไม่เคຍยิ้ม มีอยู่เวลาเดียวที่นักศึกษาจะอยากมองหน้าเขา นั่นคือยามที่เขาเลิกเซอร์วิซาดาราศาสตร์

ใครไม่ได้ลงเรียนเองคงไม่รู้ อาจารย์คะคินที่ไม่เคຍยิ้มและแทบไม่พูด

กับใครเลยในเวลาปกติ กลับเป็นคนที่บรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับท้องฟ้าและดวงดาวได้อย่างน่าพิสดาร จนแม้แต่นักศึกษาที่ขี้เกียจที่สุดในห้องยังไม่หลับเวลาฟังเขาบรรยาย

และยามนี้ อาจารย์คะคินของพวกเขากำลังยื่นจ้างผู้หญิงร่างเล็กตรงหน้าอย่างเดือดดาล ทำท่าราวกับอยากจะไปขยำให้เป็นชิ้นๆ ผู้ชมทุกคนเงยบกริบแต่ยังลอบมองอย่างอยากรู้อยากเห็น

...ผู้หญิงหน้าตาทำทางมอมแมมไร้พิษสงคนนี้ ไปเหยยหนดเลือดที่ไหนเข้าละนั่น?

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

เสียงทุ้มต่ำล่อลวงไร้พิษสงนั้นจะทำให้เจ้าของดวงหน้าเล็กซีดเขียวนี้กักแล้วหรือขยาดบ้างหรือเปล่าไม่รู้ แต่นัยน์ตากลมโตคู่นั้นยังคงกะพริบมองมาซื่อๆ อย่างที่ดูแล้วน่าหงุดหงิดที่สุด!

“ฉันถามว่าเธอมาทำอะไรที่นี่!”

“หนู...ไม่รู้จะไปไหน ก็เลยจ้างมอเตอร์ไซด์ตามมา”

“ด้วยเงินที่ฉันให้ไปเนี่ยนะ?”

“ก็คุณให้เงินหนู บอกเองว่าอยากไปไหนก็ไปนี่นา...”

“บ้าชิบ!”

คะคินสบถเสียงหัวอย่างหัวเสีย

“ฉันให้เงินเธอซื้อตั๋วรถทัวร์กลับบ้าน ไม่ใช่ให้จ้างมอเตอร์ไซด์ตามฉันมาปัดไธเว้ย!”

หญิงสาวคอย่นกับเสียงตวาด คะคินทำสะอว หันซ้ายหันขวา เมื่อสายตากวาดไปเจอเหล่านักศึกษา พวกนั้นก็หลบตาหลบ ชายหนุ่มนี่ก็อยากจะตะโกนออกมาดังๆ แต่สิ่งที่ทำได้มีเพียงแค่นั้นไปบอกคนตัวเล็กเสียงหัววน

“ไม่ต้องตามมาอีกนะ!”

“แต่...”

“ถ้าตามมาอีกก้าวเดียว ฉันจับเธอโยนข้ามรั้วออกไปแน่!”

เห็นสายตาดูดันนั้นแล้ว แม่สาวหน้ามอมคงจะรู้ว่าเขาเอาจริง จึงได้แต่ยืนนิ่งเหมือนถูกตรึงอยู่กับพื้น

ตะคินหันหลังกลับ เดินเข้าตึกเรียนไปอย่างหัวเสีย ทิ้งให้หญิงสาวแปลกหน้าในเสื้อผ้าใหญ่โคร่งดุมมอมแมมยีนโดเต่อยู่ท่ามกลางสายตาสงสัยใคร่รู้ของเหล่านักศึกษาที่นั่งจับกลุ่มตามโต๊ะม้าหิน เธอไม่สบตาตอบใคร เดินไปนั่งเหมะลงที่เก้าอี้ตัวหนึ่งใต้ต้นไม้ และนั่งรออยู่ตรงนั้นอย่างอดทน!

จบชั่วโมงสอน ชายหนุ่มหอบหนังสือตั้งใหญ่เอาไว้ด้วยแขนข้างขวา มือข้างซ้ายถือลูกโลกจำลอง และหนีบม้วนแผนที่ดาวแผ่นใหญ่ไว้ตรงซอกแขน เดินเร็วๆ ออกมาจากห้องเล็กเซอร์ นักศึกษาสองสามคนเดินตามมาถามคำถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายงานที่เขาสั่งให้ไปทำ

แต่เมื่อเดินพ้นประตูออกมาแล้วเจอใครคนหนึ่งยืนหน้าเซื่ออยู่ตรงนั้น เหมือนกำลังรอใครอยู่ เหล่านักศึกษาก็พากันขอตัวหลบฉากไปกันหมด ราวกับเดาได้ว่า ดร. จนิส อาจารย์สาวตึกรีปริญาเอกจากมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ ที่เพิ่งบรรจุเข้ามาสอนที่คณะได้ไม่กี่เดือนกำลังยืนรอใคร

“ขอคุยด้วยหน่อยได้ไหมคะ”

ตะคินที่กำลังจะก้าวผ่านหน้าอาจารย์สาวชะงักเท่านั้นหนึ่งเมื่อได้ยินประโยคนั้น ครั้นหันไปเห็นดร. จนิสยืนตัวตรง คอแข็ง ตามองตรงไปข้างหน้า ไม่ได้มองเขา ชายหนุ่มจึงก้าวเดินผ่านหน้าเธอไปด้วยคิดว่าเขาไม่ใช่คนที่เธอเฝ้าประโยคเมื่อครู่ด้วย

ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะตลอดมาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน อาจารย์สาวผู้นี้มองเขาด้วยหางตาที่เกือบจะส่อแววเหยียดด้วยซ้ำ เธอมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า...สายตาอ่านได้ชัดว่า ‘ผู้ชายผมเผ้ายุ่งเหยิง หนวดเครารกครึ้ม เสื้อผ้ายับย่นแบบนี้หะหรือ...อาจารย์มหาวิทยาลัย’

เธอแทบไม่เคยเสวนากับเขา แต่ตะคินก็ไม่เง็กเดียวตร้อน...ทุกวันนี้เขามีเพื่อนน้อยอยู่แล้ว ในมหาวิทยาลัยเองก็ดูเหมือนจะมีแค่นักศึกษาที่เขาพูด

คุยด้วยอยู่บ้าง ดังนั้นวันนี้คะคินจึงไม่คิดว่า...คนที่ดอกเตอร์สาวมายืนรอและบอกว่า 'ขอคุยด้วย' นั้นจะเป็นเขา

กระทั่งเดินห่างมาแล้วหลายก้าว เสียงเรียกจากด้านหลังจึงตั้งขึ้นอีกครั้ง

“เดี๋ยวค่ะ! อาจารย์คะคิน”

คราวนี้ชื่อเขาถูกระบุอย่างชัดเจนอยู่ในประโยค คะคินจึงหยุด เหลียวกลับไปมอง...

ดร. จนิสยังยืนนิ่ง หน้าเซิดอยู่ที่เดิม ดูราวกับจะให้เขาเป็นฝ่ายเดินกลับไปหา แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้เดินกลับไป ในที่สุดเธอจึงต้องเป็นฝ่ายเดินเข้ามาเอง

คะคินอดรู้สึกไม่ได้ว่าวันนี้อาจารย์สาวดูแปลกไป...ไม่ใช่แค่แปลกตรงที่เธอมายืนรอเขา เอ่ยปากคุยกับเขาก่อน หากแต่ยังแปลก...ที่วันนี้เธอไม่ได้มองเขาด้วยหางตาเหมือนทุกวัน...แม้ว่าอาการคอแข็งอย่างไว้ตัวจะยังคงมีอยู่บ้างก็ตาม

“คุณเรียกผม?”

“ใช่ค่ะ ขอเวลาสักเดี๋ยวได้หรือเปล่า”

“ครับ...”

เขาหยุดรอว่าเธอจะพูดอะไร ฝ่ายนั้นนิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง เหมือนกำลังตรึกตรองว่าจะเริ่มตรงไหน แต่พอเห็นคะคินพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาอย่างไม่เกรงใจ เธอก็หันม่านไปนิด รีบเอ่ยเรื่องธุระก่อน

“ที่อาจารย์ไปบรรยายให้คณะดูงานจากต่างประเทศฟังเมื่อวาน คณบดีให้ดิฉันเอาคำตอบแทนมาให้ค่ะ...เมื่อวานอาจารย์ลืมรับไป”

...เรื่องนี่นี่เอง

“ไม่ได้ลืมหรอก ผมไม่เอา”

พูดจบ เขาก็หันหลังเดินต่อทันที ปล่อยให้ดอกเตอร์สาวยืนยืนของแก่อ...ถ้าเป็นก่อนหน้านั้น เธอคงสะบัดหน้า เดินกระแทกเข้าไปอีกทางอย่างไม่มี

แต่วันนี้...จินสเลือกที่จะเร่งฝีเท้าเดินตามเขา

“ดิฉันไม่คิดเลยว่า...อย่าง...เอ่อ...อาจารย์...จะบรรยายเรื่องดาราศาสตร์
ได้ดีขนาดนี้”

และนี่เองคือเหตุผลที่ทำให้จินสต้องยอมรับ... ตลอดมา เธอมองเขา
ผิดไป...เขาไม่ใช่อาจารย์บ้านนอกธรรมดาๆ อย่างที่เธอเคยคิดดูถูก

ที่สำคัญ...จินสชอบคนเก่ง

เมื่อวาน ศะคินบรรยายเรื่องดาราศาสตร์ให้คณะงานต่างชาติฟังอย่าง
คล่องแคล่ว แม้จะบรรยายเป็นภาษาไทยแล้วมีล่ามแปล แต่เมื่อผู้ฟังสงสัย
อะไรแล้วถาม เขาก็สามารถตอบเป็นภาษาอังกฤษไปได้เป็นเรื่องๆ อย่างไม่
น่าเกลียด หลังจบการบรรยาย ศะคินได้รับคำชื่นชมอย่างมากเกี่ยวกับความรู้
เรื่องดาราศาสตร์อันน่าทึ่งของเขา ที่สามารถนำมาพูดให้เข้าใจง่าย และสื่อ
ประกอบการบรรยายที่เขาคิดประดิษฐ์ขึ้นเองก็ประทับใจผู้เข้าฟังการบรรยาย
รวมทั้งเธอ...ไม่น้อยเลย

หนึ่งในสื่อนั้นก็คือไอ้เจ้าลูกโลกจำลองที่เขาถืออยู่ในมือตอนนี้ เอาไว้
อธิบายเกี่ยวกับแผนที่ของวัตถุบนท้องฟ้าเมื่อมองจากจุดต่างๆ บนโลกให้
เข้าใจง่ายขึ้นนั่นเอง

ที่สำคัญ เมื่อวานศะคินใส่สูท แต่งตัวเรียบร้อย สะอาดสะอ้านกว่า
ปกติที่เขาเป็น ผมยาวระตังคอถูกรวบ เผยใบหน้าที่หากโกนหนวดเครา
รกรุ้มออกอีกสักนิด...เขาจะเป็นคนที่ดูดีคนหนึ่งเลยทีเดียว น่าแปลกตรงที่
ที่ผ่านมาเธอไม่เคยสังเกตเห็น

“ผมคิดว่าคุณรู้แล้วเสียอีกว่าผมเป็นอาจารย์สอนดาราศาสตร์”
ศะคินพูดโดยไม่ได้หยุดเดิน จินสที่กำลังก้าวลงบันไดตามมาคอแข็ง
ไปนิดเมื่อรู้สึกเหมือนโดนเขาตอกกลับ

“ทราบดีค่ะ...แค่ไม่ทราบว่าคุณจะทำได้ดี...ขนาดนี้”

“ผมถือเป็นคำชมนะครับ ขอขอบคุณ”

ชายหนุ่มตัดบท และขอย่ำเท้าลงบันไดเร็วขึ้น แต่อีกฝ่ายก็ยังตามมา

“เดี๋ยวค่ะ แล้วเรื่องเงินค่าบรรยาย...”

“ผมไม่เอา”

ลงมาพันบันไดขั้นสุดท้าย จนิสก็แทบจะหอบด้วยความเหนื่อย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้สะทกสะท้านกับการเดินลงบันไดตึกหกชั้นอย่างรวดเร็ว โดยไม่มีหยุดพักทั้งที่ถือของเยอะขนาดนั้น เขาทำท่าจะเดินต่อ แต่จนิสอดรนทนไม่ไหว ต้องเร่งฝีเท้าเข้าไปยืนดักหน้าไว้เสียก่อน

“คนอย่างฉันไม่เคยต้องมาวิ่งตามใครอย่างนี้เลยนะค่ะ!” เธอพูดอย่างไว้วัดว

ละตินที่โดนดักหน้าดักหลังมาพักใหญ่หยุดเดิน คิ้วขม้มได้ผมที่ตกระลงมาปิดหน้าปิดตาขมวดเข้าหากันเมื่อถ้ามออกไปตรงๆ

“นั่นสิครับ แล้วทำไมคุณจะต้องลงทุนตามผมขนาดนี้ด้วย?”

“ฉันก็แค่...ทำตามหน้าที่ คณบดีให้ฉันมา ฉันก็มา...” มีเพียงคนพูดเท่านั้นที่รู้ว่า...ไม่จริง...เธอสามารถเอาซองเงินกลับไปคืนได้ตั้งแต่ละตินพูดแล้วว่า ‘ไม่ได้ลืมหรอก ผมไม่เอา’ แต่เธอก็ไม่ได้ทำ

“ถ้าฉันฝากไปเรียนคณบดีด้วยว่าเงินนี้ผมไม่เอา และตั้งแต่ท่านแช่แข็งโครงการหอดูดาวที่ผมเคยทำเรื่องเสนอไปครั้งโน้น ผมก็ไม่เคยหวังอะไรจากท่านอีก เงินค่าตอบแทนสักก็พันก็หมื่นผมก็ไม่อยากได้!”

เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินละตินพูดยาวขนาดนี้ ถ้าไม่รวมเวลาที่เขาบรรยายบนเวทีอย่างเมื่อวาน หรือสอนเด็กในห้องเล็กเซอร์ จนิสพูดไม่ออกเลยทีเดียว

“...ขอตัว”

ร่างสูงเบี่ยงตัวหลบหญิงสาวที่ยืนอึ้งขวางทางอยู่ เดินตรงดิ่งไปยังรถซึ่งจอดทิ้งไว้ใต้ต้นहुกวาง

แต่เดินไปยังไม่ทันถึงรถ สายตาก็สะดุดเข้ากับภาพนักศึกษาสี่ห้าคนกำลังรุมล้อมใครคนหนึ่งอยู่ที่โต๊ะม้าหินใต้ต้นไม้ไม่ไกลจากรถเขา นักศึกษาเหล่านั้นกำลังกระเช้าเข้าเหย้าหญิงสาวร่างเล็กที่นั่งจ้องอยู่กลางวงอย่างสนุกสนาน

“เวรจริง...” เสียงทุ้มต่ำคำรามในลำคอ มือใหญ่ขื่นชื้นเสยผมอย่าง หงุดหงิด

พอคนที่อยู่กลางวงนั้นหันมาเห็นเขาก็ลุกพรัดขึ้นยืนทันที ดวงตา เป็นประกายระริกอย่างดีใจ

เขาไม่ได้นึกอยากเปรียบเทียบอย่างนี้เลย แต่ว่ามันเหมือนจริง ๆ ท่าทาง แบบนั้น...เหมือนลูกหมาเห็นเจ้าของไม่มีผิด

ถ้ายานั้นวิ่งกระดิกหางเข้ามาหา เขาก็คงไม่แปลกใจเลยสักนิด!

“นั่นไง...อาจารย์คะคินมาแล้ว!” นักศึกษาคนหนึ่งอุทานขึ้น เรียกให้ คนอื่นๆ หันมามอง

“อาจารย์คะ ผู้หญิงคนนี้เขาบอกว่าอาจารย์ช่วยชีวิตเขาไว้เมื่อคืนหรือคะ...”

นักศึกษาสาวคนหนึ่งถามขึ้นอย่างทิ้งๆ แต่คะคินไม่ได้ยินดียินร้าย ไปด้วยท่าทีนั้น กลับตวัดสายตาดำทันทิงสาวหน้ามอมผู้เป็นตัวต้นเหตุ

และเพราะมัวแต่หงุดหงิดจึงไม่ได้ใส่ใจจะสังเกตว่า ดอกเตอร์สาวที่ยัง ยืนดูเหตุการณ์อยู่ไม่ห่างนักทางเบื้องหลัง ก็กำลังเงี่ยหูฟังอย่างสนอกสนใจ เมื่อได้ยินว่าคะคินช่วยชีวิตใครบางคนไว้

“เขาบอกหนีออกจากบ้านเพราะกลัวถูกบังคับแย่งมรดก แกรมพ่อ ยัง โดนฆาตกรรมด้วย อะไรไม่รู้เยอะเยอะไปหมด สงสัยจะสมองเลื่อมมะคะ อาจารย์ น่าสงสารจัง”

“เปล่านะ ฉันพูดจริง!” คนที่เขาแอบเปรียบว่าเป็น ‘ลูกหมา’ หันไป เถียงอย่างเอาเรื่อง

คะคินหมดความอดทน เดินปราดเข้าไป อยากจะคว้าคอเสื้อนัก...แต่ บังคับตัวเองให้คว่ำแค่ข้อมือผมบาง ดึงตัวต้นเหตุออกมาจากวงล้อมแบบ ไม้อ้อมแรง ร่างเล็กแทบจะปลิวติดมือมา

“เลิกพูดจาเพื่อเจ้าชะที...ไปขึ้นรถ!”

มือใหญ่ลากร่างนั้นถูกลงไปที่รถ ท่ามกลางสายตาสนอกสนใจของ

นักศึกษากลุ่มนั้น และอาจารย์สาวที่ยังไม่ยอมไปไหน

พอยัดหญิงสาวร่างเล็กใส่รถได้เขาก็บิดประตูโครม แล้วเดินอ้อมไปนั่ง
หลังพวงมาลัย ถอยรถขับออกไปอย่างรวดเร็วจนฝุ่นตลบ ไม่สนใจว่าศิระษะของ
คนนั่งข้างแทบจะกระแทกคอนโซลหน้า

...ดี! กระแทกแรงๆ ชะบังก็ดี เพื่ออาการสมองเสื่อมจะดีขึ้นบ้าง!

คนหน้าตามอมแมมไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำตั้งแต่เขาบีงรถออกมาพ้น
เขตรั้วมหาวิทยาลัย ไม่รู้ว่าเพราะมัวนั่งเกาะเบาะตัวเกร็งราวกับกลัวเขาจะ
แก๊งเบรกแรงๆ ให้เธอกระเด็นออกไปนอกรถ หรือเพราะกำลังกลัวว่าเขา
จะพาไปทิ้งที่ท่ารถหรือสถานีตำรวจกันแน่

เมื่อก็ แวบแรกเขาก็คิดถึงสถานีตำรวจอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อถามตัวเอง
ว่าตำรวจจะอย่างไรหากเขาเอาเธอไปทิ้งไว้ที่นั่น...ไม่มีบัตรประชาชน ไม่มี
เอกสารติดตัว พูดยาไม่รู้เรื่อง ไม่ยอมกลับบ้านทำเตียว เรื่องก็คงลงเอยที่
เจ้าหล่อนได้นั่งๆ นอนๆ อยู่ในโรงพักสักคืนสองคืน และเมื่อทำอะไรไม่ได้
ตำรวจก็คงจะปล่อยออกมาเดินเฟ้นฟานตามถนนอีกเหมือนเดิม

...ซึ่งไม่ปลอดภัยแน่นอนสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียวที่ทำทางไม่เต็มเต็ง
ปล่อยไปอย่างนั้น ไม่พินคงกลายเป็นคนเร่ร่อน

ตะคินสะบัดศิระษะแรงๆ ไล่ความคิดทั้งหมดออกจากสมอง ...ทำไมเขา
จะต้องคิดอะไรมากมายขนาดนั้นด้วยนะ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องของเขาเสียหน่อย
แค่เก็บเธอมาจากชายหาดเมื่อคืน ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องกลายมา
เป็นผู้รับภาระนี่!

ชายหนุ่มละสายตาจากถนนคดเคี้ยวท่ามกลางปายางสองข้างทาง แล้ว
เหลือบมองคนที่นั่งก้มหน้าตัวเกร็ง สองมือเกาะเบาะนั่งอยู่ข้างๆ

“ชื่ออะไรนะเรา”

ฝ่ายนั้นค่อยๆ หันมา ดวงตากกลมโตดูเหมือนจะโดดเด่นออกมาจาก
ดวงหน้าเล็กๆ ขาวซีดจนแทบจะมองผ่านเข้าไปเห็นเส้นเลือดข้างใน มัน

กะพริบมองเขาอย่างโล้ซื่อ...แต่ชวนให้คนมองหงุดหงิดนัก

“ไม่ต้องมาตีหน้าซื่อ ฉันถามไม่ได้ยินหรือ? ซื่ออะไร?”

คนถูกถามส่ายหน้าแทนคำตอบ

“อย่าบอกนะว่าลืมนชื่อตัวเอง”

คราวนี้คำตอบคือความเงิบ

“ทีเล่าเรื่องหนีออกจากบ้าน จะถูกแย่งมรดก พอถูกฆ่าตาย อะไรต่อมิอะไรได้เป็นหมากๆ แต่ชื่อตัวเองดันจำไม่ได้”

ตะคินส่ายหน้าอย่างเบื่อน่าย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้รู้สึกสำนึกว่าตัวเป็นต้นเหตุ พอเห็นเขาชวนคุยก็เลยทำหน้าระรื่น เป็นฝ่ายถามเขาบ้าง

“แล้วพี่บ่าวล่ะชื่ออะไร”

“เล็กเรียกฉันว่าพี่บ่าวซะที่ได้ใหม่”

“งั้นป๊ะ...”

“ฉันยังไม่ได้แก่ขนาดนั้น”

“งั้น...จะให้เรียกอะไร”

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก “ไม่ต้องเรียกจะดีที่สุด”

“งั้นหนูเรียก ‘คุณ’ ก็แล้วกัน”

“ฮึ...”

“คุณชื่ออะไร...คะ”

“คิดชื่อตัวเองให้ออกก่อนเถอะ แล้วค่อยมาถามชื่อคนอื่น”

“คุณอยากเรียกอะไรก็เรียกสิ”

...เหลือเชื่อจริงๆ ตะคินส่ายหัวอย่างหงุดหงิด ไม่มีอารมณ์จะพูดคุยต่อปากต่อคำกับเธออีกต่อไป

“บ๊ายบ๊าย...”

บางที...ที่ที่เขาควรเอาเธอไปปล่อยไว้มากที่สุด...อาจเป็นโรงพยาบาลสำหรับผู้ป่วยทางสมองก็เป็นได้!

ตอนที่คะคินกลับมาถึง ‘กระท่อม’ บนเนินหินริมทะเลของเขา เป้ากับสนเฟิงก็กลับมาจากเก็บไซในทะเลและแวะเอาปลาส่วนเกินจากที่จะเก็บไว้กินเองไปขายที่แพปลา พอทั้งสองเห็นคะคินลากร่างเล็ก ๆ ในชุดมอมแมมเดินตรงเข้ามา เป้าก็ยกมือเกาหัว ส่วนสนตาวาวอย่างดีใจที่ได้เห็นสาวนุ้ยที่มันคิดว่าจะได้เจออีกเสียแล้ว

“นาย...” สนรีบวิ่งเข้าไปรับหน้า แล้วก็ต้องร้องเฮ้ยเมื่อคะคินเหวี่ยงร่างเล็กที่เขาลากถูถูกันมาแต่ไกลเข้ามาจนหนุ่มได้รับไว้แทบไม่ทัน แต่เมื่อทางแขนรับไว้ได้แล้วสนก็ยิ้มแต่ พุดจាក้อร่อก้อตึก

“สาวนุ้ย...เจอกันอีกแล้ว สงสัยจะเป็นพรหมลิขิต”

‘สาวนุ้ย’ ของสนยิ้มชื่ออย่างไม่รู้เรื่องราวอะไร ทำแบบนั้นชวนให้คะคินหัวเสีย เขาร้องสั่งสนเสียงเข้ม

“หาที่หลับที่นอนให้ด้วย”

“อ้าว...นาย ตกลงจะให้อยู่ที่นี้รอะ” เป้าถามมาอย่างสงสัย

...ก็เมื่อวานนายเองนั่นแหละที่ยืนยันจะไล่ไป

“จนกว่าฉันจะคิดออกว่าจะเอาไปปล่อยที่ไหน”

พุดจบชายหนุ่มก็หันหลังกลับไปที่รถเพื่อจะขนของกลับขึ้นบ้าน เป้าเกาหัววงๆ แล้วหันไปจัดการกับอุปกรณ์ที่จะใช้ทำไซอันใหม่ของแกต่อ ส่วนสนเอาแต่ยืนมองหญิงสาวที่เพิ่งผละออกห่างไปจากอกเขาตาเยิ้ม...

บอกตัวเองว่า คราวนี้ละเว้ย...ไอ้สนอาจจะได้มีเมียกะใครเขาซะที ถึงจะดูสติไม่ดีหน่อยๆ แต่ก็น่ารักอย่าบอกใครเลยเชียวะละ!

๔

ชายหนุ่มถอนสายตาจากช่องมองภาพของกล้องดูดาว สะบัดคอ ซ้ายที่ขวาที่เบาๆ ไล่ความเมื่อยขบ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อกวาดตามองลงไป จากระเบียบกว้างที่นั่งอยู่โดยบังเอิญ แล้วเจอเข้ากับลูกตาคู่หนึ่งที่อยู่มองมาจากแคร่หน้ากระต๊อบเล็กๆ เบื้องล่างอันเป็นที่พักของเจ้าสน

เจ้าของลูกตาวาวๆ สะท้อนแสงตะเกียงอยู่ใต้แสงสลัวของพระจันทร์ นั่งกอดเข่ามองดูเขาอยู่...ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ แต่ชายหนุ่มสังหรณ์ว่าน่าจะเป็นใครใหญ่แล้ว

...ตึกดินเพียงดินแล้วมันยังไม่หลับไม่นอน คงไม่ใช่ว่าตั้งใจมานั่งเฝ้า รอให้เขาหลับ แล้วค่อยยกพวกเข้ามาปล้นพรอกนะ

ตะคินสายหัวไล่ความคิดไร้สาระ หันกลับมาเอนหลังพิงเก้าอี้ไม้ไผ่ ยก แก้วกาแฟที่เย็นชืดหมดแล้วขึ้นดื่ม ทำเป็นไม่เห็นและไม่สนใจว่า 'ใคร' จะมานั่งจ้อง

เขากันว่า...อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา

แค่เด็กสติไม่ติดคนหนึ่ง...มันจะทำอะไรประหลาดๆ บ้าๆ บอๆ ไปบ้าง

เขาก็ไม่ควรจะเก็บมาเป็นอารมณ์ แม้สายตาที่จ้องมองมาแบบไม่ละวางคู่นั้น จะทำให้อดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ก็เถอะ ...ก็ดูสิ กระทั่งตอนนี้เขาก็นั่งรู้สึกและ เห็นจากทางหน้าต่างว่าเจ้าหล่อนยังนั่งจ้องเขาไม่ละสายตา

ละตินวางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะไม้เตี้ยๆ ข้างตัวโดยแรง ดันเก้าอี้ไม่ไผ่ ไปข้างหลัง ลูกพรวดไปยืนเผชิญหน้าคนที่นั่งจ้องเขาอยู่ตรงๆ แต่ก็ไม่มีที่ท่าว่า ฝายนั่นจะรู้สึกสะทกสะท้าน หรือแม้จะขยับเขยื้อนเคลื่อนสายตาไปไหน

ชายหนุ่มสบถเบาๆ อย่างหัวเสีย เดินลงบันไดด้านข้างระเบียงหน้าบ้าน ตรงไปที่ชายหาด...ไม่ได้มองด้วยซ้ำเมื่อเดินผ่านแคร์ที่เธอนั่งกอดเขาอยู่

หาดทรายคืนนี้ยังคงขาวนวลอยู่ใต้แสงจันทร์...แม้จะไม่เต็มดวงเท่า เมื่อวาน ละตินถอดเสื้อยืดตัวเก่าเนื้อบางออก แล้วโยนไปพาดโชดหินก้อนหนึ่ง ตามด้วยกางเกงเล ก้าวาวๆ ลงไปในน้ำทะเลที่สะท้อนแสงจันทร์ระยิบระยับ

แขนแข็งแรงจ้วงพาร่างใหญ่ออกไปสู่ความลึกเบื้องหน้า เกิดความรู้สึก ผ่อนคลายเช่นทุกครั้งเมื่อร่างกายถูกโอบอุ้มไว้ด้วยน้ำ เขาว่ายไกลออกไปเรื่อยๆ จนรู้สึกเหนื่อยจึงพลิกตัวนอนหงาย ลอยตัวนิ่งๆ มองพระจันทร์ที่เริ่มเวิ้งเห่าง...

กระทั่งความเครียดในอารมณ์เริ่มบรรเทาเบาบาง ชายหนุ่มจึงค่อยๆ จ้วงน้ำ ตีขากลับเข้าหาฝั่ง

ยิ่งใกล้เข้ามา สายตาของเขาที่ชินกับความมืดเป็นอย่างดีก็เริ่มผิดสังเกต กับบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ใต้น้ำทะเลตื้นๆ ใกล้ชายหาด...สิ่งนั้นดูเหมือนคน

คนกำลังนั่งแช่อยู่ในน้ำ...และหันหน้ามาทางนี้เสียด้วย

“มันจะอะไรกันนักหนาอะ!”

อารมณ์ขุ่นมัวที่เพิ่งจะกำจัดออกไปหวนกลับมาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว เมื่อเขาเห็นหน้าคนคนนั้นชัด...โดยเฉพาะเมื่อเจ้าตัวเริ่มว่ายน้ำมาตรงเข้ามาหาเขา ซ้ำๆ

...เด็กนั่นมันจะตามหลอกหลอนเขาไปถึงไหน?

พอร่างเล็กนั้นว่ายน้ำเข้ามาใกล้จะถึงตัวเขา ละตินก็ตั้งใจพลิกตัวกลับ ว่ายน้ำหนีออกไปในน้ำลึกอีกครั้ง แต่ทุกครั้งที่พลิกหน้าขึ้นมาหายใจและมอง

ข้ามไหล่ตัวเองกลับไปเบื้องหลัง ก็ยังคงเห็นเจ้าของศีรษะเล็กๆ ปกคลุมด้วยผมดำเปียกชุ่ม ประคองตัวค่อยๆ ว่ายตามมาอย่างอดทน

ก็ดี...อยากรู้เหมือนกันว่าจะตามไปได้ถึงไหน!

ชายหนุ่มพาตัวเองออกไปไกลกว่าเดิม นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับคนที่ออกกำลังด้วยการว่ายน้ำเป็นชั่วโมงทุกๆ คำคินอย่างเขา แต่คงไม่ใช่สำหรับหญิงสาวร่างเล็กหน้าซีดคนนั้น...

คะคินหยุดว่ายน้ำ พยุงตัวลอยคออยู่หนึ่งๆ ก่อนหันไปมองเบื้องหลังอีกที... คราวนี้เห็นศีรษะดำๆ ลอยนิ่งอยู่ไกลออกไป...เจ้าหล่อนก็คงจะเหนื่อยจนว่ายน้ำตามมาไม่ไหวแล้วเช่นกัน คิดได้ไม่ทันไร ฝ่ายนั้นเห็นเขาหยุดก็คงจะเริ่มมีแรงฮึดขึ้นมาอีกครั้ง จึงเริ่มขยับตัว...ตีขួយเข้ามาหาอีกครั้งอย่างไม่ยอมแพ้

ดีอ๊ะ...

เขาอยากจะว่ายออกไปให้ไกลกว่านี้ ดูฤทธิ์เสียวหน้อยว่าจะตามไปได้ถึงแค่นั้น...แต่คิดอีกที ถ้าเธอจมน้ำไป ก็จะต้องตกเป็นภาระให้เขาต้องลากกลับเข้าฝั่งอีกจนได้

คิดดังนั้นคะคินก็เลยตัดสินใจไม่ไปต่อ...หากแต่ป้ายหน้าว่ายกลับเข้าหาฝั่งแทน

และก็เป็นอย่างที่คุณคิด...ศีรษะเล็กๆ ที่ผลุบโผล่อยู่ในน้ำทะเลมืดมิดค่อยๆ เคลื่อนตามมาด้วยอย่างเชื่องช้า ราวกับเจ้าตัวกำลังเหนื่อยอ่อนเต็มที แต่ก็ไม่ย่อท้อ

คะคินหยุดหงิดตัวเองเมื่อจำต้องว่ายช้าลงเพื่อรักษาระยะรอดคนที่ว่ายน้ำตามมาเบื้องหลัง...เผื่อว่าเกิดหมดแรง จมน้ำลงไป จะได้ฉุดกลับขึ้นมาทัน

แต่ไอ้ตัวเล็กนั้นก็เก่งกว่าที่เขาคิด...เมื่อในที่สุดมันก็สามารถประคองตัวเองตามเขากลับมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัย...จนได้

คะคินเดินขึ้นไปคว้าเสื้อและกางเกงที่ถอดโยนพาดเอาไว้ที่โขดหินมาสวมแล้วหมุนตัวหันกลับไปทักสะเอวยืนมองร่างที่เดินสะโหลสะเหลขึ้นมาบนชายหาดร่างเล็กนั้นยังอยู่ในเสื้อเชิ้ตลายทางสีฟ้าสลับขาวตัวที่เขาขยี้ให้ไปเมื่อเช้า ส่วน

กางเกง...ไม่มี

มีแต่เรียวขาเพรียวยาวที่พ่นออกมาจากชายเสื้อเปียกชุ่มแฉะ
ไอ้ตัวเล็กหน้ามอม...มันมีขาที่สวยงามที่ไม่เหมาะกับตัวเลยแม้แต่น้อย
แต่พอขานั่นก้าวขึ้นมาสวมขึ้นทรวดได้เพียงสองสามก้าว เจ้าตัวก็หมดแรง
ทรุดตัวลงนอนแผ่ หลับตา หอบหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน

ชายหนุ่มก้าวเข้าไป คว่าต้นแขนยื่นขึ้นตั้งขึ้น ร่างบางที่อ่อนยวบ
เหมือนไร้กระดูกติดมือเขาขึ้นมาอย่างง่ายดาย

“แค่นี้เหนื่อยแล้วหรือ? ถ้าฉันลงไปว่ายอีกสักรอบ...จะตามไปอีกไหม!”

เขากระซอกเสียงถาม หากอีกฝ่ายมีแต่หอบหายใจ เหนื่อยอ่อน
เกินกว่าจะพูดออกมาเป็นคำ

“...หนู...แค่...นี่กว่า...”

“นี่กว่าอะไร?”

“คุณ...จะ...ฆ่าตัวตาย”

มือใหญ่ปล่อยต้นแขนเล็กที่บีบแน่นอยู่โดยฉับพลัน

“ว้าย...” เพราะไม่ทันตั้งตัว ร่างบางไร้เรี่ยวแรงจึงทรุดฮวบลงไปกอง
กับพื้นทราย

“ฉันเนี่ยนะจะฆ่าตัวตาย!?”

“ก็...หนูเห็นคุณดูแปลกๆ ดึกคืนแล้วยังนั่งมองท้องฟ้าไม่หลับไม่นอน
แล้วอยู่ๆ ก็...ลุกขึ้นมาเดินลงทะเล...” ดวงตาโตดูแสนซื่อคุณั้นกะพริบปริบๆ
“...ก็เลยนี่กว่า...”

ฟังเหตุผลของเจ้าหล่อนแล้วละकिनอยากจะทำอะไรให้กำลังใจ ที่ไม่ได้
ฆ่าเลยสักนิด

“แล้วไง? ถ้าฉันคิดจะฆ่าตัวตายจริงๆ เธอคิดว่าอย่างไรจะช่วยอะไร
ได้” เขามองร่างเล็กที่นั่งพับเพียบหมดแรงอยู่แทบเท้า แล้วก็แค้นหัวเราะ
“...ตัวเท่าลูกหมา ตัวเองยังจะเอาไม่รอดเลย”

พอโดนดูถูก หมึงสาวก็ทำมุขเซิด ย่นหัวคิ้ว ดูก็รู้ว่าไม่พอใจ แต่ละकिन

ไม่สน เขาออตตัวลงมานั่งใกล้ๆ จ้องหน้าจอมเจ้ากี้เจ้าการแล้วพูดประโยคต่อไปด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“รู้ไว้เลยนะว่าคนอย่างฉันไม่เคยคิดจะฆ่าตัวตาย ไม่ว่าชีวิตจะเจอเรื่องเฮงชวยมาแค่ไหนก็ไม่เคยคิด แล้วที่ลงมายุ่นนี่ ฉันว่ายของฉันทุกวันอยู่แล้ว ไม่ต้องให้ใครมาคอยว่ายตามดูแล”

คนร่างเล็กหน้าเสียว

“...หรือต่อให้ฉันกำลังจะจมน้ำตายจริงๆ ต่อหน้า สิ่งที่คุณควรทำคือยืนดูเฉยๆ อย่าได้คิดจะลงไปช่วย เพราะการจมน้ำลงไปช่วยคนจมน้ำทั้งที่ตัวเองก็ยังว่ายน้ำไม่แข็งนั้นต่างหาก ที่เท่ากับฆ่าตัวตายชัดๆ!”

พูดจบ คนตัวโตก็ลุกขึ้น ทำท่าจะเดินกลับไปยังกระท่อม แต่คล้ายนึกอะไรได้ขึ้นมาเสียก่อน จึงหันกลับมาล่ำทับคนตัวเล็กเสียงเข้ม

“อีกอย่าง...กลับไปถึงบ้าน ถ้ายังเห็นเธอคอยมานั่งจ้องฉันอยู่อีกละก็ฉันจะควักลูกตาเธอออกมา”

“...ก็...หนูนอนไม่หลับ ไม่รู้จะทำอะไร...” หญิงสาวพยายามแก้ตัวเสียงอ่อย แต่ดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์

“เธอจะนอนหลับหรือไม่หลับ จะมีอะไรทำหรือไม่...ฉันไม่สนหรอก แต่ฉันไม่ชอบให้ใครมานั่งจ้อง มั่นหน้ารำคาญ!”

คนโดนตะคอกหน้าสลด แต่คะคินไม่นึกสงสารเลยแม้แต่นิดเดียว

“กลับไปนอน และถ้านอนไม่หลับอีกก็ไปลุกไ้สน บอกร้านให้พาไปส่งที่ท่ารถ...กลับบ้านไปนอนกอดพ่อกอดแม่ตัวเองโน่น เพื่อจะนอนหลับง่ายขึ้น!”

ราวกับคำบางคำในประโยคของเขาจี๋โดนบางจุดในใจของเธอ อยุ่ๆ ดวงตาที่หลุบลงมองพื้นก็ตัวตั้งขึ้นมองหน้าเขา...

“พ่อแม่ตายหมดแล้ว”

ดวงตาแดงเรื่อที่ได้เห็นท่าเอาคะคินนี่อึ้งไป

เด็กคนนี่...เขาลงความเห็นกับตัวเองเอาไว้ว่า...เป็นเด็กสมมงเสียม...ชอบสร้างเรื่อง...โกหก...เชื่อไม่ได้

แต่ความเศร้าลึกในดวงตาคู่นั้น มัน 'จริง' ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดในความ
รู้สึกของเขา

เกือบจะผลอยื่นมือไปสัมผัสศีรษะระหุ่ยๆ ของคนที่นั่งคอดกอยู่ตรงหน้า
แล้วเอ่ยคำขอโทษ...ถ้าไม่ถูกยับยั้งด้วยความรู้สึกหนึ่งเสี้ยวก่อน

น้ำตา...เป็นอาวุธร้ายของผู้หญิง!

เขารู้จักอาณาภาพของมันมาแล้ว!

ผู้หญิงบางคน...สามารถร้องให้เรียกความสงสารได้ทั้งๆ ที่มีมือกำลัง
กรีดมีดลงเช่นฆ่าผู้ชายอย่างเลือดเย็น

หญิงสาวตรงหน้าเขาก็คงไม่ต่างกันนัก บางทีอาจแค่สร้างเรื่อง บีบ
น้ำตาให้ดูน่าสงสาร หวังว่าเขาจะอนุญาตให้อยู่โดยไม่ไล่ไปไหนอีก

ถ้าเขาเชื่อ...มันก็คงไปหัวเราะเยาะเขาลับหลัง

ละคินดึงมือกลับมาและกำไว้แน่น

"พ่อแม่ตายก็ไม่ใช้เรื่องของฉัน อย่ามาร้องให้ให้เห็น...รำคาญ!"

คนนำรำคาญของละคินนอนขวางอยู่บนแคร่ไม้ไผ่หน้าประตูกระท้อบ
เล็กๆ ของสน เมื่อเจ้าของกระท้อบในโล่งตัวเดียวผลึกประตูออกมาในตอน
เช้ามืดแล้วเจอเข้า สนก็ย่อตัวลงนั่งยองๆ เขย่าร่างบางนั้นเบาๆ แปลกใจเล็กน้อย
ที่พบว่าเสื่อนั้นยังเปียกหมาด

"สาวนุ้ย...ออกมานอนอยู่ตรงนี้ทำไม?"

หญิงสาวสะดุ้งตื่น ลูกพรวดขึ้นนั่งด้วยความตกใจ พอเห็นว่าเป็นสน
ก็เป่าลมออกจากปาก

"...ทำไมไม่นอนข้างในล่ะ พี่สนอุตส่าห์บุผ้าไว้ให้"

"ก็เมื่อคืนพี่สนละเมอ กลิ้งมาทับหนูอยู่เรื่อย..."

สนยิ้มแหงๆ...โดยเฉพาะเมื่อเห็นสายตาทิ้งๆ จะค้อนของอีกฝ่าย
คล้ายรู้ทันว่าไอ้ที่คอยจะกลิ้งไปทับอยู่เรื่อยนี่ไม่ใช่ละเมอจริง

"...หนูกลัวเบน ก็เลยออกมานั่งเล่นข้างนอก แล้วก็ผลอหลับไป"

“ดูสิ...ตากน้ำค้างตัวขึ้นหมดเลย”

สนพุดพลาจทำท่าจะยื่นมือเข้ามาแตะ แต่อีกฝ่ายรีบขยับหนีและเปลี่ยนเรื่องเสียก่อน

“พี่สนตื่นแต่เช้า...จะไปไหน?”

“จะไปออกทะเลเก็บไซดักปลากับเป๊าะ ช่วงนี้ไอ้หนูลูกชายเป๊าะมันเจ็บ ซี่รถเครื่องไปชน พี่เลยต้องไปช่วยแก สงสารคนแก่”

หญิงสาวลั่นหัวเราะอย่างอดไม่ได้เมื่อสนกอดดอกยี่ดัวทำท่าเหมือนพระเอกจะไปกู้โลกอย่างไรอย่างนั้น

“ฉันไปด้วยคนสิ...”

“จะดีหรือ?”

“อยู่ที่นี่ เดี่ยวนายพี่สนตื่นมากี่ไล่ฉัน หรือไม่ก็พาไปส่งตำรวจ”

คนพุดตีหน้าละห้อย ทำเอาหนุ่มไต้ใจอ่อนยวบ แถมอีกใจก็อยากให้เธอไปด้วยอยู่แล้ว เพื่อจะมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมแนบแน่นมากขึ้นอีก สนยิ้มกริ่ม

“ไปสิ...แต่สัญญาว่าจะต้องเกาะพี่สนไว้แน่นๆ ตลอดเวลา ไม่ใช่อะไรหรอก พี่สนกลัวสาวน้อยจะพลัดตกเรือไป เป๊าะแกช่วยไม่ไหวแน่ แกแก่แล้ว”

ภาพคนตัวเล็กถกผ้าถุงวิ่งเงอะๆ งะๆ ตามหลังร่างสันทัดดำมะเมี่ยมของสนที่เดินตัดชายหาดออกไปท่ามกลางแสงเรือๆ ของท้องฟ้ายามรุ่งสาง... ตกอยู่ในสายตาของคนที่เพิ่งจะละมือจากคอมพิวเตอร์ ลูกจากเก้าอี้ไม้ไผบนระเบียงเมื่อเสร็จจาก ‘งาน’ ประจำค่าคืนของเขา

หลังเสร็จงาน สะคินปิดตัวอย่างเมื่อยขบ กำลังจะเข้านอนด้วยความง่วงงุน แต่กลับต้องชะงักเมื่อมองออกไปด้านนอกแล้วเจอภาพนั้นเสียก่อน

...เด็กนั่นอีกแล้ว...

เออดี...เมื่อคืนตามเขาต้อยๆ เหมือนลูกเจี๊ยบติดแม่ แต่พอโดนเขาไล่ตะเพิด ดูสิ...มันก็ไปวิ่งตามไอ้สนแทน

ชายหนุ่มสายหิว บอกตัวเองว่าควรจะเลิกสนใจเด็กบ้าง แบบนั้น แล้วกลับไปนอนเสียดีกว่า เพราะตอนนี้ข้างวงจันทน์แทบจะปักพื้นเต็มที

เช้าวันนี้ไม่เหมือนทุกวัน แสงแดดที่ส่องผ่านบานหน้าต่างเข้ามา ช่างสว่างไสว อบอุ่น อาจเป็นเพราะร่างหนึ่งที่ยืนหันข้างอยู่ตรงนั้น เธอ กำลังทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง ลู่วะเลลีครามกว้างไกล เลี้ยวหน้าของเธอในแสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าดูงดงามน่ามองเหลือเกิน โดยเฉพาะเมื่อเธอค่อยๆ หันกลับมา...และยิ้มให้เขา

เป็นรอยยิ้มที่มีความสุข...และสวยที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา...

เขานึกอยากให้เธอเข้ามาใกล้ๆ...แต่ยังไม่ทันเอ่ยสิ่งที่คิด เธอก็ค่อยๆ ก้าวเข้ามาราวกับรู้ว่านั่นคือสิ่งที่เขาต้องการ ร่างเพรียวบางสมส่วนหลุดนั้งลง ตรงขอบเตียง...

น่าแปลกที่เมื่อเธอเข้ามาอยู่ในระยะที่เอื้อมถึง เขาจึงสังเกตเห็นว่า หญิงสาวที่เขาเพิ่งคิดว่าเธอช่างดูมีความสุขกลับมีดวงตาที่ดูเศร้าเหลือเกิน... เศร้าจนน่าใจหาย

เขากำลังจะยื่นมือออกไปดึงร่างนั้นเข้ามากอด เพื่อปลอบประโลม... หมายจะขบไล่ความโศกเศร้าใดๆ ก็ตามให้อันตรธานไป

“คิน...”

น้ำเสียงคุ้นเคยนั้นเอ่ยเรียกชื่อเขา ก่อนที่มือเขาจะสัมผัสถูกตัวเธอ

“...เราเลิกกันเถอะ”

แสงอาทิตย์ที่เคยคิดว่าสว่างไสวอบอุ่น...ก็กลับกลายเป็นร้อนรุ่มแผดเผา จนเหงื่อซึมและผิวหนังแสบร้อน

“ทำไม...”

“ดาจะแต่งงาน...”

“ไม่!”

เขายื่นมือออกไขว่คว้าเมื่อรู้สึกว่าร่างของเธอกำลังเคลื่อนห่างออกไป

แต่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไร...ก็เหมือนยิ่งไกลออกไปทุกที

“อย่าไป...”

ตะคินรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้าย กระโจนเข้าไปคว้า...และคราวนี้เขา
ก็ได้เธอมาไว้ในอ้อมแขน

ร่างนั้นนุ่มและอุ่นด้วยเลือดเนื้อและชีวิต...เขาได้ตัวเธอกลับมาแล้ว

...ดารีกา...

“โอ๊ย!”

เขาร้องลั่นเมื่อดารีกาขึ้นหน้าเข้ามากดหูเขาอย่างแรง!

อาการงุนงงสะลึมสะลือหายวับไปทันที

ชายหนุ่มลืมนึกว่า สะดุ้งตื่น...มันเป็นความฝันหรือหรือ?

เขาฝันว่าดารีกากลับมาอยู่ตรงหน้า มาบอกลาเข่อีกครั้ง ในฝันนั้นเขา
พยายามไขว่คว้าเธอกลับมาในอ้อมกอด แล้วเขาก็ทำได้...นั่นสิ...เขาทำได้

ตะคินรู้ตัวต่อนั้นเองว่าบัดนี้อ้อมกอดของเขาไม่ได้ว่างเปล่า เขา
กำลังกอดรัดร่างร่างหนึ่งเอาไว้จริงๆ...โดยใช้ร่างตัวเองกอดทับร่างนั้นไว้กับเตียง
...อย่างแน่นหนา

และต่อนี้ร่างนั้นก็นอนนิ่งไม่ไหวติง มีเพียงเสียงประท้วงเบาๆ จาก
ลำคอเท่านั้นที่บอกว่า...ร่างนั้นคือคน หาใช่หมอนข้างหรือที่นอนไม่!

“ดารีกา...”

ไม่...เป็นไปไม่ได้

ตะคินขมวดคิ้ว ก้มมองใบหน้าของคนที่อยู่ใต้ร่างเขาชัดๆ แล้วก็
ใจหาย...

ไม่ใช่...เธอไม่ใช่ดารีกาจริงๆ ด้วย...

๒

ร่างในอ้อมแขนเขาไม่ใช่ดารีกา...หากแต่เป็น...

“เธอ!”

ตะคอกเข้าใจแล้วว่า ที่ฝันว่าดารีกากัดเขา...มันไม่ใช่แค่ความฝันหรือ
เขาโดนกัดหูจริงๆ ...ก็ไอ้ความรู้สึกเจ็บที่ยังจี๊ดๆ อยู่นั่นไง...หลักฐาน
แต่คนที่กัดเขาไม่ใช่หญิงสาวคนนี้อยู่ในความฝัน หากแต่เป็นหญิงสาว
ร่างเล็กที่กำลังนอนขมวดคิ้วเพราะถูกเขาทับอยู่นี่ต่างหาก...

ตะคอกตกใจเมื่อรู้ตัวว่ากำลังอยู่ในท่าไหน ร่างใหญ่ของเขาเอนทับร่าง
เล็กที่...น่าแปลก...มันนุ่ม...กว่าที่คิด

ชายหนุ่มรีบยันตัวลุกขึ้น และทันทีที่แรงกดทับคลายลง คนตัวเล็กก็
รีบขยับตัวลุกขึ้นจากเตียง ถอยไปยืนชิดผนังห้องข้างหนึ่ง ยืนมองคนตัวโต
บนเตียงที่กำลังคลำหูตัวเองบ่อยๆ

“ทำไมต้องกัดซะแรง” เขาบนแล้วอดค้อนไม่ได้

“ก็จะปลุกคุณ แต่ไม่รู้จะทำยังไง คุณเล่นนอนทับแขนหนูไว้...” เธอทำ
ปากย่น หากไม่ได้มีท่าทางเดือดเนื้อร้อนใจที่เมื่อไม่กี่วินาทีก่อนเพิ่งจะถูกเขา

กอดรัดไว้ให้อ้อมแขนเสียแน่น

ผิดกับสะตุน...เขารู้สึกกระดากนิดหน่อยเมื่อยังจดจำความรู้สึกในวินาที
เมื่อครู่ได้ จึงต้องใช้เสียงเข้มๆ กลบเกลื่อนเอาไว้

“ใครใช้ให้เข้ามาปลุก?”

อีกฝ่ายยังไม่ได้ตอบ แต่พอสะตุนกวาดตาไปรอบห้องหนึ่งรอบ ก็พอ
จะเดาเหตุการณ์ได้ว่าไอ้ตัวเล็กมันคงเข้ามาแล้วเปิดหน้าต่างห้องนอนเขาเสีย
หมดทุกบาน ให้แสงแดดจ้าร้อนแรงยามเที่ยงส่องเข้ามาเต็มที่ เขาก็เลยฝันร้าย
...ฝันเห็น...ผู้หญิงคนนั้น...

ใช่...แค่เห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น เขาก็ถือเป็นฝันร้าย...

สะตุนหลับตาลง ยกมือขึ้นลูบหน้าโดยแรงคล้ายจะไล่ภาพดวงหน้า
ที่เห็นในความฝันออกไปให้หมดสิ้น

“หนูแค่จะเข้ามาปลุกคุณไปกินข้าว...แต่พอเข้าไปใกล้ คุณก็...” พอพูด
ถึงตรงนี้ หางตาคนพูดก็ตัวตึงหนึ่งที ดูคล้ายกับอาการ ‘ค่อนข้าง’ มากทีเดียว “ตั้ง
หนูเข้าไปกอด...”

“ไม่ได้อยากกอดนักหรอกน่า ฉันไม่ได้ตั้งใจ...แค่ฝันไป”

“ฝัน?”

คนโดนถามอึ้งไป ...คิดผิดจริงๆ ที่พูดออกไปอย่างนั้น

“...ฝันถึงผู้หญิงแน่เลยแบบนี้”

“ไม่ใช่เรื่องของเด็ก!”

“เด็กที่ไหนกัน ไม่ได้อายุสิบแปดนะ”

“นั่นแหละ ยังไงมันก็ไม่ใช่เรื่องของเธออยู่ดี!”

ฝ่ายนั้นจึงค่อยหุบปากลงได้

“เมื่อก็ขอโทษ...” สะตุนตัดสติใจเอ่ยออกไป แล้วก็เริ่มรู้สึกว้าว...ความ
จริงก็ไม่เห็นจำเป็นเลย ดูท่าทางเจ้าตัวเล็กจะไม่ได้รู้สึกอะไรเลยด้วยซ้ำ
ที่โดนเขาจุกดลงไปกอดถึงบนเตียง...ถึงได้ยืนทำตาปริบๆ หน้าตาเฉยอยู่
อย่างนั้น

...ผู้หญิงอะไรกัน!

ผู้หญิงสมัยนี้กระด้าง ไม่เขิน ไม่อาย ไม่รู้สึกอึดอัดอะไร่างๆ...เขาคิด
อย่างพาลๆ ...คงจะมีแต่ผู้ชายอย่างเขาที่ละมั้งที่...รู้สึก...

ตะคินถอนใจเฮือก

แต่ถึงไอ้เด็กสมองเลื่อมมันจะเป็นผู้หญิงแบบไหน เขาก็ต้องยอมรับว่า
ในด้านรูปร่างเรือนกายแล้ว ไอ้ตัวเล็กมันเป็น 'ผู้หญิง' กว่าที่เขาคิด...ทั้งที่ตัว
มันเองก็คงไม่รู้ตัว

เห็นทีเขาคงต้องระมัดระวังให้มากกว่านี้เสียแล้ว

"ไป...จะไปไหนก็ไปเลย แล้วทีหลังก็ไม่ต้องขึ้นมานอนนี้อีก ถ้าไม่มีใคร
เรียก"

ชายหนุ่มโหมกมือไล่ แต่ไอ้ตัวเล็กยังยืนนิ่ง พอหันไปมองก็เห็นเจ้าหล่อน
ค่อยๆ ยิงฟันเผยยิ้มกว้างมาให้

"ยิ้มอะไร"

"คุณไม่ต้องขอโทษหรอก หนูไม่ได้โกรธ"

อ้อ...พอเขาอ่อนให้ด้วยการเอ่ยคำขอโทษ มันก็ยิ้มหน้าระรื่นขึ้นมาเชียว

"ขอบใจ" เขาบอกหัวนๆ

"เมื่อคืนตอนที่สนละเมอยังทำมากกว่านี้ตั้งเยอะ"

"ว่าไงนะ?"

"เมื่อคืนที่สนละเมอมาทับหนูตั้งหลายทีจนหนูนอนไม่หลับ ...ที่คุณทำ
เมื่อตะกี้อย่างน้อยก็ตั้งเยอะ" ว่าแล้วเธอก็ยิ้มซื่อตาใสมาให้อีกกรอบก่อนจะเดิน
ลอยชายออกไปจากห้องนอนของเขา

มีเพียงตะคินเท่านั้นที่ยังนั่งอึ้ง...

โดนไอ้สนละเมอมาทับตั้งหลายทีแล้วยังทำหน้าที่ระรื่นได้อยู่ได้...เด็กบ้าเอ๊ย!

ในความหงุดหงิด มีความคิดหนึ่งเกิดขึ้นพร้อมกัน

...นี่เองหรือเปล่า...สาเหตุที่ทำให้เมื่อคืนนี้ไอ้ตัวเล็กมันไม่ยอมหลับ
ยอมนอน กลับออกมานั่งกอดเข้าจ้องมองเขาอยู่ก่อนคืน

ไอ้สนนะไอ้สน เขาจะไว้ใจมันได้ไหมนี่!

ตอนที่ชายหนุ่มซึ่งเพิ่งอาบน้ำเสร็จเดินออกมาจากในเรือน สनกำลังยืนเฝ้าไอ้ตัวเล็กทอดปลาในกระทะที่ตั้งบนเตาแก๊สแบบปิกนิกอยู่หน้ากระท้อบ แม้ท่าทางจับตะหลิวจะคล่องแคล่วดี แต่ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่ค่อยถูกกับน้ำมันที่กระเด็นปุดๆ จึงต้องคอยกระโดดหลบเป็นระยะ

และที่ดูจะทำให้ 'ไม่ถนัด' มากที่สุด ก็คือการที่สนพยายามจะเข้าไปเป็นซอญอยู่เบื้องหลัง ใช้มือข้างหนึ่งโอบเอว อีกมือจับลงบนมือบาง ช่วยกำตะหลิวจัดการกับปลาทอดในกระทะอีกแรงหนึ่ง

ความช่วยเหลือของสนทำให้ไอ้ตัวเล็กยิ่งทำตัวเกร็ง ขยับมือไม่อย่างเงอะงะ สะดุดตาคือมองลงไปจากบนระเบียง เห็นหน้าตากุ้งกิ้งกริมมีพิรุขของหนุ่มชาวเลที่เขาจ้างไว้ช่วยงานบ้านแล้วก็ส่ายหน้าอย่างระอา แกล้งส่งเสียงกระแอมออกไปดังๆ

สนสะดุ้งนิดหนึ่ง รีบปล่อยร่างที่กึ่งโอบกึ่งกอดอยู่ทันที แล้วเงยขึ้นมายิ้มแย้มๆ ให้คนเป็นนาย สะดุดตาคือหน้าปรามไปที่หนึ่งคล้ายจะล้าทับว่า 'รู้ทันนะ' หนุ่มได้จึงหัวเราะเหะๆ แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง

"นาย...วันนี้สาวนุ้ยออกไปกู้ไชเอง ทอดปลาเอง อย่างเดียวที่ไม่ยอมทำเองคือทุบหัวปลา"

'สาวนุ้ย' ของสนเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้บ้าง แวดตาเป็นประกายตื่นเต้นเมื่อบอกว่า...

"เมื่อเช้านู้ออกทะเลไปเก็บไชกับพีสน กับเปาะ สนั่น...สนุก" ว่าแล้วเธอก็หันไปบอกสน "วันหลังขอไปด้วยอีกนะพีสนนะ"

"ได้สิ...แต่ว่าปลาใหม่หมดแล้ว รีบเอาขึ้นมาจากกระทะเร็ว มา...พีสนช่วยนะ"

พอสอนอาสา หญิงสาวก็รีบยื่นตะหลิวไปให้ในทันที แต่แทนที่ไอ้หนุ่มชาวเลจะรับแค่ตะหลิวมา มันกลับจับหมับเข้าที่มือนั้น แล้วช่วยเอาปลาขึ้นจาก

กระหะด้วยท่าทางประคับประคองแนบชิด

...ไอ้สนมันกะล่อน แต่อึ้งเด็ก ไม่ได้เกรงอกเกรงใจใครเลยสักนิด!

...ยายเด็กสมองเลื่อมมันก็อีกคน โดนหากำไรไปกี่ครั้งแล้วยังไม่รู้ตัว

...หรือไม่รู้...แต่ทำจะชอบ!

คะคินหันหลังกลับไปนั่งรอที่โต๊ะไม้หน้าบ้านซึ่งใช้เป็นโต๊ะกินข้าวอยู่ทุกเมื่อเช้าวาน สักพักก็เห็นสนช่วยประคับประคองไอ้ตัวเล็กลำเลียงจานปลาทอด ถ้วยแกงไตปลา และหม้อข้าว มาวาง ทั้งสองนั่งลงร่วมโต๊ะกับเขา คะคินมองสนเลื่อนจานเปล่าไปให้หญิงสาวคอดข้าวใส่ แต่ท่าตักข้าวของไอ้ตัวเล็กนี่สิ...เหลือเกินจริงๆ

...ทำไมเวลาก็มถึงไม่ระวัง ไม่รู้ตัวเลยหรือไงว่าคอเสื้อเชิ้ตสีฟ้าตัวใหญ่โคร่งที่ใส่มาตั้งแต่เมื่อวานมันหย่อนลงมาเห็นไปถึงไหนๆ แถมยังอยู่ในระดับสายตาไอ้สนพอดี และไอ้ลามกนั้นมันก็กำลังพยายามมองจ้องลอดคอเสื้อเข้าไปตาเป็นมัน!

ความอดทนของคะคินหมดลงตรงนั้น...ขึ้นปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปเท่ากับว่าเขาปล่อยลูกกวางเข้าไปหาเสือ อีกไม่นานหรือก็เป็นต้องโดนขย้ำแน่ๆ ที่ไอ้ตัวเล็กมันพูดเมื่อเชาก็ชัดเจนอยู่แล้ว

‘เมื่อคืนตอนที่สนละเมอยังทำมากกว่านี้ตั้งเยอะ’

ชื่อเสียจนเกือบเป็นมือแบบนี้ ไม่ได้รู้เรื่องราว...พนันได้เลยว่าอยู่รอดได้ไม่พันคืนสองคืนนี่เป็นแน่

“ไอ้สน คืนนี้เอ็งนอนไปคนเดียว แล้วให้สาวห่วยของเอ็งเอาผ้าขึ้นมาปูนอนบนบ้านนี้”

“อ้าว...ทำไมละนาย” สนประห้วงเสียงหลง

“ไม่ต้องถาม... แล้วตึกๆ เอ็งก็ไม่ต้องย่องขึ้นมาเกะกะข้างบนด้วยซ้ำจะทำงาน”

แล้วคะคินก็ตัดบทด้วยการตักข้าวใส่ปาก ไม่พูดไม่จากับใครอีก สนคอดกจ้อยไปทันที

และเพราะต่างคนต่างไม่ได้หันไปสังเกตเห็นหน้าของผู้หญิงคนเดียวในที่นั้น จึงไม่เห็นว่เธอกำลังลอบมองคะคิน... ด้วยดวงตาเป็นประกาย...อย่างพึงพอใจ

คะคินชักไม่แน่ใจว่าคิดถูกหรือผิดที่สั่งให้ไอ้ตัวเล็กมันขึ้นมานอนบนเรือนของเขาในคืนนั้น

หัวค่ำ ขณะที่เขากำลังจัดเตรียมกล้องดูดาวอยู่ตรงระเบียง คนตัวเล็กก็หอบที่นอน หมอน มุ้ง เดินตัวเอียงขึ้นมานอนเรือน เห็นยืนทำหน้างๆ อยู่ ลักพัก เขาก็ซึ่ส่งๆ ไปที่พื้นข้างประตูห้องนอนของเขา เธอก็ลงมือจัดการปูที่หลับที่นอนของตัวเองตรงนั้นด้วยท่าทางกๆ เงินๆ

พอกางมุ้งเบี๊ยะๆ ของตัวเองสำเร็จ แทนที่จะเข้านอนไปเสีย...กลับมานั่งเหมะอยู่ไม่ไกลจากที่เขานั่งอยู่นัก จากทางตา เขาเห็นว่าเธอกำลังนั่งจ้องเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ รวกับว่า...หากการนั่งดูดาวทั้งคืนเป็นงานของเขา...การนั่งดูเขาก็เป็นงานของเธอเช่นกัน

แต่เขาไม่ชอบให้ใครมานั่งมอง

บอกไว้ตั้งแต่เมื่อคืนก่อนแล้วไง...ถ้ายังมานั่งจ้องอีก จะจับควักลูกตาออกเสียให้เซ็ด!

คะคินหันไป เตรียมจะย้าคำขู่นั้นเพื่อเธอจะลืม แต่ยังไม่ทันอ้าปากจู่ๆ ฝ่ายนั้นก็รีบลุกขึ้นยืน เดินตุ้มลงจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว เขาก็กลายเป็นฝ่ายมองตามอย่างไม่เข้าใจ

...มันจะไปไหนของมัน?

ชายหนุ่มส่ายหัว ...ไปก็ดีแล้ว จะได้ไม่เกะกะลูกตา

คิดแล้วเขาก็หันไปเริ่มกิจวัตรของเขาในค่ำคืนนี้ แต่งวนกับการปรับองค์ของกล้องดูดาวได้ลักพักเดียว คนที่เพิ่งเดินลงจากเรือนไปเมื่อครู่ก็กลับขึ้นมา ในมือมีแก้วกาแพหนึ่งแก้ว ยืนหันซ้ายหันขวา

“อะไร...” เขาเงยหน้าขึ้นถาม

“กาแพค่ะ”

ตอบแล้วหันมองโตะะเล็ๆ ข้างตัวเขา นอกจากคอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์หน้าตาแปลกๆ แล้ว บนโตะะยังรกไปด้วยกระดาษ ปากกา สมุดจด และอุปกรณ์อื่นๆ อีกมากมาย เจ้าหล่อนทำท่าจะวางถ้วยกาแฟร้อนๆ ลงบนภาพถ่ายแสดงตำแหน่งดวงดาวของเขา ชายหนุ่มจึงต้องรีบแย่งเอามาถือไว้เสียก่อน

“อย่าวางสู่มสู่มห้าได้ไหม”

“ขอโทษค่ะ...”

เขาไม่อยากจะบ่นมาก อย่างน้อยเธอก็ยังมีน้ำใจชงกาแฟมาให้เขา แม้เขาจะไม่ได้สั่งก็ตาม

พอเห็นว่าเขาไม่ได้ปฏิเสธกาแฟของเธอ หญิงสาวก็ทำท่ากระตือรือร้น

“เดี๋ยวไปดับไฟตัมหน้าก่อนนะค่ะ...” เธอว่าแล้วก็ผลุบหายลงจากเรือน

ไปอีกรอบ

คะคินมองถ้วยกาแฟในมือ... ยกขึ้นจิบ

แล้วก็แทบจะล้าลักพรวดออกมา!

ไม่ใช่รสชาติมันแยเกินทน...

ไม่ใช่เธอทำอะไรแปลกประหลาดเช่นหยิบเกลือมาใส่แทนน้ำตาล...

หากแต่บางสิ่งๆ ที่เธอใส่ลงในกาแฟด้วยนะสิ มันเป็นรสชาติที่เขาเคยชื่นชอบ แต่...เขาไม่ได้ดื่มกาแฟสนี่มานานแสนนานแล้ว

คำถามก็คือ...เธอ ‘รู้’ ได้อย่างไร!?

“เธอใส่อะไรลงไปเนกาแฟ?”

เสียงทุ้มต่ำเย็นชานั้นทำให้ร่างเล็กที่กำลังก้าวขึ้นบันไดเรือนมาชะงัก หญิงสาวเงยหน้ามองร่างสูงที่ยืนจังก้าขวางอยู่บนบันไดชั้นบนสุด ในแวบแรกดวงตากลมโตนั้นมีแววตกใจ แต่มันก็อันตรธานไปอย่างรวดเร็ว... กระนั้นก็ไม่มีพ่นสายตาที่จ้องมาอยู่ก่อนแล้วอย่างจับผิด

“ใครสอนให้เธอชงกาแฟสนี่”

‘กาแพรสนี้’ ของเขาก็คือ...กาแพด้าใส่น้ำผึ้ง...รสชาติที่เขาเคยชื่นชอบเหลือเกินในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต แต่เมื่อช่วงเวลานั้นผ่านไปอย่างเจ็บปวด มันก็กลายเป็นรสชาติที่ขมลิ้นเสียจนเขาอยากจะลืมเสีย และไม่คิดจะลิ้มรสมันอีกต่อไป

แต่จู่ๆ...ผู้หญิงที่เขาเก็บได้จากชายหาด ไม่มีหัวนอนปลายเท้า ไม่รู้ที่มาที่ไปคนนี้ กลับชงกาแพรรสชาติเดียวกันไม่มีผิดเพี้ยนมาให้เขาดื่ม...เหมือนจงใจ!

เขาเขม่นมองหน้าเธอ รอคอยคำอธิบาย หากคำตอบที่เขาได้รับก็คืออาการตีหน้าซีอ เซอ เหมือนไม่รู้ว่าจะตัวเองทำอะไรผิดพลาด

“หนูไม่รู้ว่าคุณกินรสไหน”

“รสไหนก็ได้ที่ไม่ใช่รสนี้!”

คนตัวเล็กสะดุ้งกับเสียงตะคอก หุบปากเงิบทันที

“ใครสอนให้เธอชงกาแพรสนี้” เขาเน้นเสียง ถามคำถามเดิมอีกครั้ง “...ว่าไง!”

“ก็น้ำตาลมันหมด หนูเห็นขวดน้ำผึ้ง ก็เลยเอาน้ำผึ้งใส่ลงไปแทน...เท่านี้เอง” หญิงสาวตอบเสียงอ่อยคล้ายกลัวโดนดู “...ไม่อร่อยหรอกคะ”

หัวคิวเข้มของชายหนุ่มขยับเข้าหากัน ...ที่ชงกาแพรรสชาตินี้มาให้...เพียงเพราะว่า ‘น้ำตาลหมด’ ั้นหรือ? เป็นข้อแก้ตัวที่พอฟังได้หรือเปล่า...

“ถ้ามันทำไม่ที่แรกต้องทำหน้าตกใจ...ปิดบังอะไรฉันอยู่หรือเปล่า?”

อีกฝ่ายรีบส่ายหน้า

“เปล่านะคะ ก็หนูเดินมามีตๆ จู่ๆ คุณก็มายืนดัก ทำหน้าดูอย่างกับยักษ์ ใครจะไม่ตกใจ”

คน ‘หน้าดูอย่างกับยักษ์’ อึ้งไปเมื่อโดนวิจารณ์ตรงๆ

“แน่ใจหรือว่าตกใจหน้าฉัน...ไม่ใช่เรื่องกาแพ?”

แทนที่จะตอบคำถามนั้น เธอกลับย้อนถามเขาราวกับว่ามันคือสิ่งที่เธอกังวลมากกว่า

“รสชาติมันแย่มากไม่ใช่ไหมคะ”

แม่หรือ? ...แม่หรือเปล่าเขาไม่รู้ รู้แต่ว่าเขาไม่ต้องการจะได้ลิ้มรสมัน
อีกตลอดไป

“ทีหลังอย่าซังกาแพแบบนี่มาให้ฉันกินอีก!”

พุดจบ เขาก็เสียดกาแพในแก้วข้ามชานระเบียงไปอย่างไม่แยแส ก่อน
จะเดินกลับไปนั่งเก้าอี้หลังกล้องดูดาวตัวใหญ่ โดยไม่สนใจหญิงสาวอีก

ก้มลงแนบตาลงกับช่องมอง สลับกับหันมาดคอมพิวเตอร์ ง่วนอยู่
กับงานนั้นสักพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ ชยับใกล้เข้ามา...ค่อยๆ ใกล้เข้า...
ใกล้เข้า...จนมาหยุดลงตรงข้างโต๊ะนี้เอง

“ทำไมคุณถึงต้องส่องไอ้กล้องนี้อยู่ทั้งคืน ไม่หลับไม่นอน”

“อย่ายุ่งได้ไหม”

ชายหนุ่มถอนสายตาดูจากภาพที่กล้องดูดาวตัวใหญ่ตั้งลงมาให้เห็นใน
ช่องมอง หันมามองคนที่นั่งอยู่บนพื้นอย่างเอาเรื่อง ก่อนขย้อถาม

“...แล้วที่ตัวเองล่ะ ทำไมไม่ไปหลับไปนอนซะ”

แทนที่จะรู้สึกโกรธ เธอกลับป้กหลัก เอาคางวางเกยโต๊ะ ทำท่าสนใจ
ใครรู้

“หนูยังไม่่วง เห็นคุณยังไม่นอน ก็เลยจะอยู่เป็นเพื่อน”

“ฉันบอกหรือไงว่าต้องการเพื่อน ไปนอนซะ!” เขาไล่ พยายามจะไม่สนใจ
ตัวก่อกวนอีกด้วยการหันกลับไปเหยียบสมุดบันทึกตำแหน่งดวงดาวขึ้นมาจด

“พรุ่งนี้เช้ามีด หนูขอออกเรือไปเก็บไซท์กับพีสนอีกได้ไหม?”

“ตามใจ อยากจะไปไหนก็ไปเลย”

“คุณไม่ว่าอะไรเธอ”

“อยากจะทำอะไรก็ทำ ไม่เห็นต้องมาขออนุญาตฉัน ชีวิตเธอ ฉัน
ไม่เกี่ยว”

“แล้วฉันทำไมคุณต้องบังคับให้หนูขึ้นมานอนบนนี้...ไม่ให้นอนกับพีสน
อีกด้วยล่ะ”

คะคินสะอึกเมื่อโดนขย้อ

...นั่นสิ เขาพลาดไปแล้ว ไม่น่าจะยื่นมือเข้าไปยุ่งกับเด็กบ้านี่เลย น่าจะปล่อยให้นอนร่วมห้องกับไอ้สนต่อไปเสียให้เซ็ด อะโรจะเกิดขึ้นมันก็ชีวิตของเธอ ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเขาเสียหน่อย...ปล่อยให้อยู่กับไอ้สน เป็นเมียไอ้สนไปเสียให้รู้แล้วรื้อรถ อาจจะทำก็ได้ แล้วก็จะได้เลิกมาทรมานใจ มายิงคำถามทรมานประสาทใส่เขาจนทำงานไม่ได้ อยู่แบบนี้

ชายหนุ่มกระแทกดินสอในมือลงกับโต๊ะแบบไม่เบาหนัก “ถ้าอยากจะทำลงไปนอนข้างล่างนั้นก็ไปเลยไป”

คราวนี้คนช่างถามส่ายหน้าจนผมกระจาย

“ไม่เอาหรอก พี่สนชอบมาจับ...”

“จับอะไร?”

“จับมือ จับแขน จับไหล่ จับตัว แล้วก็จับ...”

“พอๆ...” เขายัง และอดไม่ได้ที่จะแขวะ “ถ้าไม่ชอบ ทำไมเวลามันจับถึงไม่ร้องลึกแอะ”

“ก็หนู...กลัว”

“กลัวอะไร? ไอ้สนมันจะทำอะไรเธอ?”

“กลัวคุณรำคาญแล้วจะไล่หนูไปจากที่นี่ต่างหาก”

นั่นนี่ตาสุกใสบนดวงหน้าเล็กๆ ที่วางค้างเกยอยู่กับโต๊ะข้างตัวเขา นั้นบอกความหมายตรงกับคำพูด

...ไอ้ตัวเล็กมันกลัวโดนเขาไล่มากกว่ากลัวโดนไอ้สนเตะอั้ง...บ้าชะมัด!

มองดวงตาคู่นั้นแล้ว สะดุดใจก็ทำเสียงบางอย่างในลำคอ ก่อนจะเมินหน้าหนี ในใจนึกก่อน ...ถ้ากลัวเขารำคาญจริง ทำไมถึงมานั่งซักนั่งถาม ไปก็ไม่ยอมไปไหนอยู่แบบนี้

และเมื่อเขาไม่ได้ตอบโต้ ความเงียบก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าปกคลุมบรรยากาศ ลมทะเลยามตีก็เย็นรื่น ชายหนุ่มขยับตัว เอนหลัง พาดท้ายทอยไว้กับผนังเก้าอี้แล้วทอดสายตามองดูดวงดาวนับล้านบนท้องฟ้า...คล้ายกับกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง...

“คุณ...”

“เจียบ!”

หญิงสาวคอยนั่งเมื่อถูกส่งเสียงห้าม แต่แล้วจู่ๆ คนตัวโตก็เอ่ยขึ้นเบาๆ ในน้ำเสียงมีแววตื่นเต้นซ่อนอยู่

“ดูนั่น”

“นั่น” ของเขาคือบนท้องฟ้า เขาชี้นิ้วขึ้นไป หญิงสาวเงยหน้ามองตาม และตอหนั่นเอง...

เธอเห็นดาวดวงหนึ่งเคลื่อนตัวหล่นวูบลงมาจากท้องฟ้าด้านหนึ่ง ลากหางสีเงินยาวเป็นหางพาดผ่านผืนฟ้าสีดำ...แล้วก็อีกดวง...ตามกันลงมาติดๆ

“อู๊ย...”

หญิงสาวทำตาโตอย่างตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น ขณะที่ชายหนุ่มเผยยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว...

ฝนดาวตก...เขารู้และรอคอยอยู่แล้วว่ามันจะต้องเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ เช่นเดียวกับทุกๆ ปี เพราะเป็นช่วงเวลาในโลกเคลื่อนที่ผ่านเส้นทางโคจรของดาวหางหลายดวง วัตถุที่หลุดลอยจากดาวหางจะถูกโลกดึงให้ตกผ่านชั้นบรรยากาศ และเกิดการเสียดสีจนลุกไหม้ปรากฏเป็นแสงวูบวาบบนท้องฟ้า มองจากตรงนี้เหมือนสายฝนสีเงิน...สวยเหลือเกิน

“ผีพุ่งไต้...” คนตัวเล็กอุทานแล้วรีบขยับเข้ามา มือเล็กๆ เย็นๆ ค่ำหมับเข้าที่มือของเขา ทำเสียงตกใจ “...อย่าชี้! เดี่ยวมือกุด!”

ตะคินขมวดคิ้ว ดึงมือหนีอย่างรำคาญ แต่พอมองหน้าตาจริงจังของคนทีกลัวมือเขาจะกุดเพราะไปชี้ดาวตกแล้วก็อยากจะทำเราะ

“ไม่เคยได้ยินว่าชี้ดาวตกแล้วนิ้วจะกุด”

“เป็นครุภาษาอะไรไม่เคยได้ยิน”

...เออแน่ะ! ดูมันย้อน!

“เคยได้ยินแต่ชี้รุ่งกินน้ำแล้วนิ้วจะกุด แต่ถ้าชี้ดาวตก คนมีบุญที่จะมาเกิดจะไปเกิดในท้องหมา”

ไม่รู้อะไรที่ทำให้เขาเพลอโต้ตอบกับเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมตรงหน้า
อย่างไม่ยอมลดละ ซ้ำยังนึกขันสีหน้าเลอหลายของเจ้าตัวเมื่อบอกว่าพูดผิด
คงเพราะความเคยชินประสาคนเป็นอาจารย์ จึงทนไม่ได้ที่จะไม่อธิบายสิ่งที่
ถูกต้องให้ฟัง

“จะอะไรก็ตามเถอะ มันก็แค่ความเชื่อ เรื่องจริงก็คือ สิ่งที่เราเห็นอยู่
นั่นเขาเรียกว่า ฝนดาวตก เกิดจากการที่โลกโคจรเข้าไปในธารอุกกาบาต
ซึ่งก็คือสะเก็ดดาวที่ดาวหางซึ่งโคจรผ่านมาทิ้งเอาไว้ ทีนี้พอโลกโคจรผ่าน
เข้าไป ฝุ่นพวกนั้นก็จะตกลงสู่บรรยากาศโลก กลายเป็นดาวตก”

ชายหนุ่มหันกลับไปมองบนฟ้า นิ้วยาวชี้ขึ้นไปยังจุดหนึ่งทางตะวันออก
เฉียงเหนือของท้องฟ้า ซึ่งดูเหมือนดาวตกทุกดวงจะร่วงลงมาจากจุดนั้น ไม่สนใจ
หญิงสาวที่ทำท่าสะดุ้ง ...ถึงไม่ได้พูดอะไร แต่สายตาที่อ่านได้ว่า...บอกแล้วไ
งว่าอย่าชี้

“...สังเกตดู ดาวที่ตกลงมาจะดูเหมือนกับว่ามีทิศทางมาจากจุดจุดหนึ่ง
บนท้องฟ้า นั่นเรียกว่า เรเดียนต์ ฝนดาวตกไหนมีเรเดียนต์อยู่ที่กลุ่มดาวใด
ก็จะมีชื่อตามกลุ่มดาวนั้น ที่เราเห็นอยู่นี้เรียกว่า ฝนดาวตกไลริดส์ จะตกใน
ช่วงเดือนเมษายนหรือมิถุนายนของทุกปี แต่คนไม่ค่อยสนใจ เพราะตก
ไม่เยอะเท่าไร แค่อิบหรือยี่สิบดวงต่อชั่วโมง”

เขาหยุดอธิบายเมื่อหันไปเจอคนที่กะพริบตาปริบๆ ฟัง แล้วก็นึก
สงสัย...

“เข้าใจหรือเปล่า?”

“หนูรู้อแล้วละ”

“รู้ออะไร?”

“คุณเรียกหนูว่า ‘ดาวตก’ ก็ได้”

“อะไรนะ?”

“ก็คุณเคยถามว่าหนูชื่ออะไร...ตอนนี้หนูรู้อแล้ว หนูอยากชื่อดาวตก”

คนพูดยิ้มแป้น หากอีกฝ่ายกลับขมวดคิ้ว ทั้งขันทั้งสมเพช

“คนอะไรชื่อดาวตก”

“ทำไมล่ะ ก็มันสวยดีออก” คนพุดมอ่งท้องฟ้า ดวงตาเป็นประกาย ระเบียบเรียบร้อยบอกว่าเจ้าตัวรู้สึกประทับใจกับปรากฏการณ์ที่เพิ่งได้เห็นมากจริงๆ ขนาดอยากจะทำเป็นชื่อตัวเอง

ใช่...เธอพุดตลก ดาวตกเป็นปรากฏการณ์บนท้องฟ้าอย่างหนึ่งที่สวยงาม เขาเองก็หลงใหลความงามของมัน...แต่ว่า...คนชื่อ ‘ดาวตก’ เนี่ยนะ?

“แค่ ‘ดาว’ เฉยๆ ก็พอมี”

คนตัวเล็กไม่ได้เถียงหรือโต้แย้งแต่อย่างใด รีบพยักหน้ารับทันทีทันควัน

“ดาวเฉยๆ ก็ได้” เด็กสวมองเลื่อมที่เพิ่งมีชื่อเป็นของตัวเองบอกพลาง ฉีกยิ้มกว้าง “...ชื่ออะไรก็ได้ที่คุณตั้งให้ หนูชอบทั้งนั้น”

ดวงตาสุกใสเป็นประกายหันมาจับจ้องที่เขาด้วยความชื่นชม...เป็นสายตาที่ไม่ต่างจากที่เธอใช้มองคุณดาวตกบนท้องฟ้าเมื่อไม่กี่นาทีก่อน

แวบหนึ่งที่ละคนรู้สึกคล้ายกับว่ามีลมเย็นรื้นโชยพัด เมื่อแววตาของผู้หญิงตรงหน้าสะกิดให้เขาคิดถึงแววตาของใครอีกคน...ที่เคยมองเขาแบบนี้ ในคำคืนเช่นนี้...ที่มีเพียงเขา เธอ และดวงดาว...

ความรู้สึกที่เขาบังคับให้ตัวเองลืม...และคิดว่าใกล้จะลืมมันได้แล้ว

แค่เพียงวิธีการมองของเด็กสาวไร้หัวนอนปลายเท้าคนเดียว ทำไมนะ...มันจึงเตือนให้เขาหวนคิดถึงความรู้สึกแสนหวานที่ชวนขมขื่นนั้นอีกครั้ง...

ละคนสะบัดศีรษะคล้ายต้องการกำจัดความคิดเหล่านั้น แล้วผุดลุกขึ้นทันที

“ฉันจะไปว่านั่น”

หญิงสาวที่เพิ่งได้ชื่อใหม่ว่า ‘ดาว’ ทำท่าจะขยับลุกตาม...

“ไม่ต้องตามมา!”

เพราะคำสั่งเด็ดขาดนั้นเอง เธอจึงต้องถอยถอยลงจ้อยๆ ทำได้เพียงส่งสายตาละห้อยตามหลังเขาไปเท่านั้น